

u r z i c a

ANUL XI — Nr. 3
5 FEBRUARIE 1959
6 PAGINI — 1,50 LEI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SPRE COMUNISM

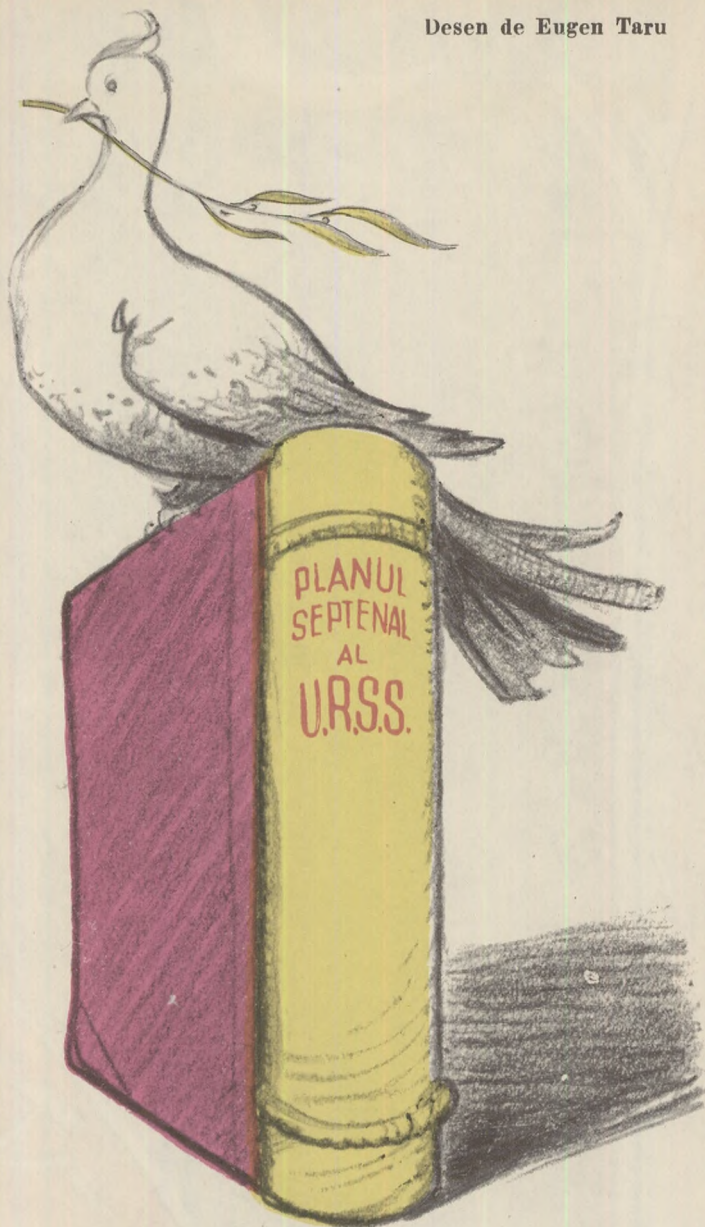
TIPUL DE RACHETĂ
SOVIETICĂ, ÎN ȘAPTE
TREPTE, A LUAT
STARTUL CU SUCCES!

Desen de V. Crivăț

POATE M

Desen de Eugen Taru

REAZIM PENTRU PACEI

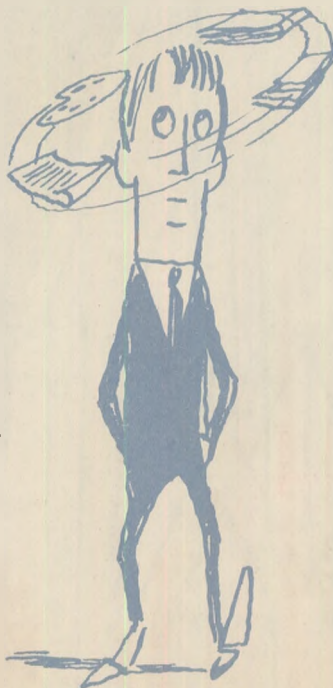
UN „MULTILATERAL“

Zimbește, se inclină, cunoaște și salută
El are o părere în toate (o-mprumută)
E-un individ cu care o clipă dacă stai
Și hazul ce-l faci alții nu prea le e pe plac)
La orice publicații e colaborator:
Desenator

(pictează în mod îngrozitor),
Reporter cu reale și trainice-nșușiri
(Jurnale-antierioare îi furnizează știri),
Om de umor (din teapa acelor ce nu-l fac
Și hazul ce-l faci alții nu prea le e pe plac),
Estet (deși nu știe precis ce-i un estet),
Poet

(ce nu cunoaște nici schema de sonet)
Prezintă planuri, scheme cu multe-ntorsături
În scop să ia avansuri de pe la edituri:
Scenarii și romane, volume de nuvele,
Culegerea de versuri „Furnalele din stiele“
Aveau mai toate titluri și marea calitate
De-a nu fi niciodată „in facto“ publicate...
În ori și ce comandă, în ori și ce domeniu
E-un fel de „politehnic“ dublat de-un poli-geniu,
Și mai găsește încă creduli ce-i dau să scrie
Doar pînă cînd aduce o primă poezie,
O primă schiță (scurtă), sau primul reportaj,
Care-n creduli omoară și-acel timid curaj
De-ai comanda vreodată ceva de publicat.
Și individul pleacă de-acolo supărat.
În sinea lui convingeri neconținut se țes
Că el desigur este un geniu ne-nțeles.
Și totuși se gîndește c-ar fi de preferat
Chiar ne-nțeles să fie, dar nu nepublicat.

O. CONSTANTIN

Dacă vrei să știți ce fel de om sînt eu, întrebați-l pe șeful. O să vă dea o referință cam în doi peri. Dar dacă vrei să știți ce fel de om e șeful, întrebați-mă pe mine. O să vă dau o referință, clasa ura! Șeful meu e ca o carte deschisă. Trecutul, prezentul și viitorul pentru el nu sînt taine. Ce mai, ca să vorbim deschis, șeful meu și-a greșit cariera. Trebuia să se apuce de ghicit. Dacă se făcea cărturarăasă, poate pînă azi ajungea prooroc. Nimic nu-i poți ascunde. Te citește pe dinăuntru, ca la raze X. Pe toți îi citește. Și pe director, și pe cei de la centrală, și chiar pe cei din minister.

— Măi Petrescule, îmi spune el mie. Am mirosit niște fonduri libere pe la minister.

Așa cum vorbește șeful, ai impresia că fondurile se plimbă pe la minister ca niște căței și că, de obicei, nu sînt libere pentru că stăpînul lor, ministerul, le ține de zgardă. Iar noi sîntem ca niște hingheri, care, din umbră, pîndim pînă scapă unul și cum a scăpat — hașt! — l-am și înșăfat.

— Dacă sînt libere, zic, poate luăm niște prime.

— Nu fi egoist, Petrescule, că nu-s fonduri de la capitolul prime. Sînt de la capitolul construcții.

Dacă-s de la capitolul construcții, se înțelege de la sine: construim ceva. Doar n-o să lăsăm să se plimbe fondurile vagabonde prin minister! Zidim un local nou pentru secția de preparații, recent înființată. Șeful face proiectul clădirii, iar eu întocmesc devizul, în valoare de patru milioane și jumătate.

— Dacă pui patru milioane și jumătate fix, te-ai ars, Petrescule! strigă șeful. Pune cinci: prevăd de pe acum că șeful investițiilor mai taie ceva!

Dacă prevede dînsul, e inevitabil. Pun mîna repede pe deviz și-l iau din nou la lucru. Pentru că, o fi șeful profet într-ale lui, dar sînt și eu fachir într-ale devizelor. Și apoi, un deviz nu-i granit. Un deviz e mai curînd ca un cauciuc din acelea pentru plajă, care, dacă-l umfli, se face cit un crocodil, iar dacă-l dezumfli, începe într-un buzunar. O jumătate de milion e o nimica toată pentru un deviz serios. Pui cărămida mai scumpă, pui lemnăria brad „a-ntîia“ în loc de brad „a doua“, pui geamuri „a doua“ în loc de geamuri „a treia“, pui la acoperiș țiglă lux. Pe urmă, șeful investițiilor, dacă vrea, n-are decît să taie. Taie bradul „a-ntîia“ și pune geamuri „a doua“, taie geamurile „a doua“ și pune geamuri „a treia“, taie „țiglă lux“ și pune țiglă simplă. Și, ca la un hocus-pocus, ai ajuns înapoi de unde ai plecat. Șeful investițiilor nici nu bănuiește scamatoria.

— Ai calculat la țanc, zice. Dar te-ai gîndit că de aici poate să mai taie șeful serviciului?

— La dînsul, ce e drept, nu m-am gîndit.

Zice:

— Prudența e mama înțelepciunii. Știi ceva? Scrie șase milioane!

Nu e cazul să mă pun rău cu mama înțelepciunii pentru un fleac de deviz. Mai bine pun șase milioane. În definitiv, și un crocodil de cauciuc, dacă-l umfli bine, îl faci cit un elefant. Scot bradul „a-ntîia“ și pun fag. Scot geamurile „a doua“ și pun geamuri „a-ntîia“. Scot din toate cite puțin. Și pun din toate cit mai mult. Ca să aibă șeful de unde tăia. Că de tăiat, taie sigur. Are șeful serviciului un creion, parcă-i foarfecă: nimic nu scapă netuns. Și are un stilou, parcă-i brici: nimic nu-i scapă nebarbierit. Atîta-i trebuie, să vadă că cer șase milioane!

— E mult! — strigă. — E enorm! O să taie directorul.

— Lăsați-l să taie! — zic eu, curajos.

— Sigur că-l las, doar n-o să mă pun eu cu directorul pentru dumneata! Da-ți convine să umbli pe urmă după suplimentări? Mai bine, ascultă-mă pe mine, paza bună trece primejdia rea, pune șapte milioane.

Paza e bună, primejdia e rea, dar devizul meu parcă nu mai e deviz. Parcă e caietul de teză al unui elev corijent. Numai corecturi. Fagul nu mai e fag. E stejar. Sticla nu mai e sticlă. E cristal. Parchetul e din cel mai scump. Sub parchet, pun mozaic, ca la Gara de Nord. Pot pune oricît, că tot nu se vede. În holuri și pe scări, aștern marmură. Marmură albă, marmură roz și marmură bleu. Roz cu bleu nu se asortează, dar nu-i nimica, nici nu trebuie să se asorteze, pentru că, oricum, nu se va pune. Le-am trecut numai ca să aibă directorul de unde tăia. E zgîrcit directorul cînd este vorba de banii statului.

— Șapte milioane? — strigă el cînd vede suma. — Nu te-ai gîndit că din atîta bănet se va tăia negreșit ceva?

TAIE !...

— Ca să vă spun drept, m-am gândit. Dacă tăiați dumneavoastră...

— Nu eu, tovarășe! Cum o să tai eu, de la construcția noastră? Dar poate taie centrala.

— Să taie! — spun eu cu convingere.

— Să taie și pe urmă să nu-mi ajungă? Mersi! Mai bine, pune opt milioane.

Simt că nu mai merge. Simt că un crocodil, chiar dacă l-ai umflat cât un elefant, nu-l poți umfla cât un dinozaur. Unde o să ajung? Șeful m-a pus în încurcătură, șeful să mă scoată. Alerg la el într-un suflet:

— Ce mă fac?

— O fi mirosit directorul ceva, Petrescule! Dumneata însă, ești acoperit. Ai încredere în mine.

Dacă sint acoperit, s-a făcut. Se dublează cantitatea de marmură. Se triplează cantitatea de stejar. Se adaugă picturi murale, ca la biserică. Se pun și sfeșnice ornamentale, pe la colțuri. Să taie centrala, cit poștește.

— De tăiat, sigur că voi tăia — mi-a spus cel de la centrală. — Trebuie să facem economie. Dar dacă facem noi economie, dumneata mai ieși la socoteală? Mai ales că, pe urmă, mai taie și ministerul. Fii precaut, pune zece milioane, cifră rotundă. Pune zece și adu-mi poimîine devizul să-ți tai unul și să-ți las nouă. Pe urmă, te duci la minister, să mai taie și cei de acolo.

La minister, nu m-am dus personal. La minister, proiectul a plecat cu poșta. Și tot cu poșta, a venit răspunsul: — „Precizați, pentru ce nouă milioane“. A precizat șeful: — Nouă milioane, din greșală. Se scoate marmura și rămîn opt. Vinovat, proiectantul Petrescu. Pe urmă, a venit altă adresă:

— „Precizați, de ce opt milioane“. — Greșala proiectantului Petrescu. Se mai scoate un milion.

— „De ce șapte milioane?“ — Iarăși greșala lui Petrescu! Pină la urmă, „Pentru ce patru milioane și jumătate?“ Am răspuns scurt: — Ca să construim clădirea! Și iarăși: — „Pentru ce să construim clădire?“ — Pentru secția cea nouă. — „Dar acum unde funcționează secția cea nouă?“ — În clădirea veche.

— „Și dacă funcționează în clădirea veche, de ce vă mai trebuie una nouă?“...

Nu știu dacă dumneavoastră ați văzut vreodată ce se întâmplă cu un crocodil de cauciuc atunci cînd, după ce l-ai umflat cât un elefant, îl înțepi cu un ac. Șeful, cu simțul lui de prevedere, simte că asta înseamnă o mare nenorocire. S-ar putea întâmpla să se ivească greutăți serioase. Și totul, bineînțeles, din pricina devizului, pe care l-am făcut eu. Nu sint vinovat și de aceea toți dau în mine. Și șeful, și directorul, și...

Dar acum, că termin, am să vă spun adevărul curat: nu dau chiar toți. Pentru că, să știți, devizul nici n-a trecut pe la așa mulți citi am scris eu. A trecut pe la mai puțini. Restul i-am pus de la mine. I-am pus că poate mai taie și redactorul șef!

NOUA POVESTE A MIORIȚEI

(culeasă de prin părțile Vrancei)

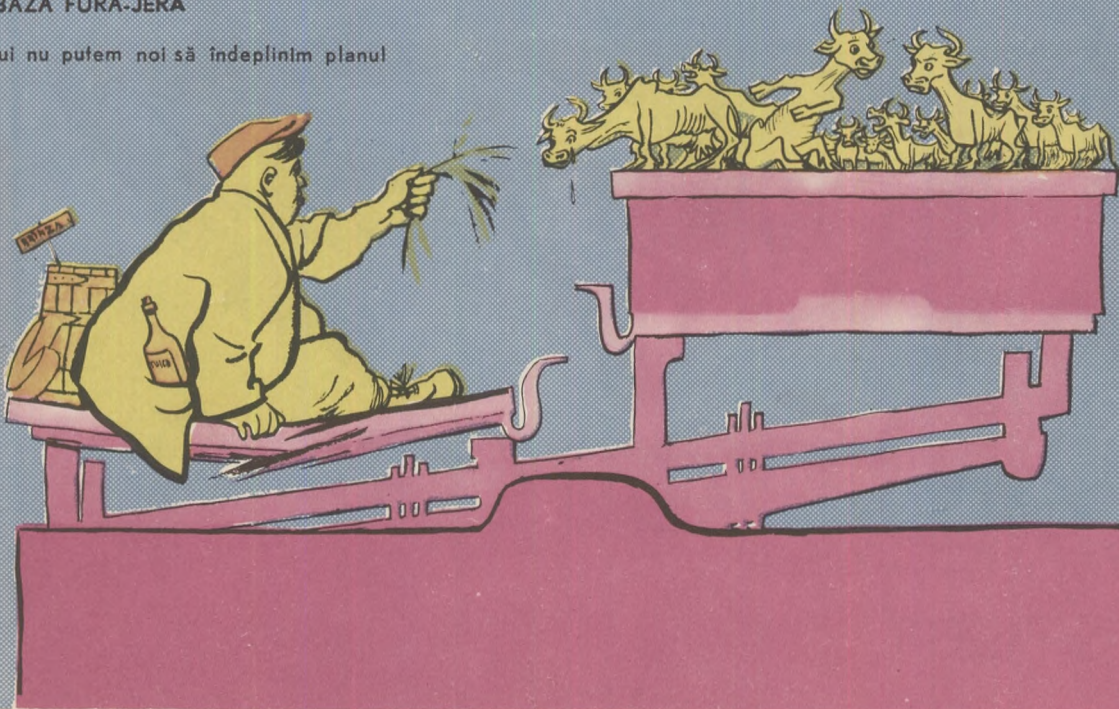
Colea în regiune,
La o stațiune,
Prin verde covor
Trece un tractor
De-un flăcău minat,
Flăcăuș căscat,
Care într-o seară
Dintr-o primăvară
În cîmp mi-a lăsat
Plug nereparat,
Plug cu fierul lat,
Și-o drăguță grapă
Într-un șanț cu apă
Ca-n apa cea lină
Să prindă rugină,
Ploaia să mi-o ploaie,
Vîntul s-o îndoaie
Și să mi-o îngroape
Sub nămol și ape.
Dară cea grăpișă
Ce-mi avea gurișă,
De un timp încoace
Gura nu-i mai tace
Că locul nu-i place.
— „Grăpă părăsită
Ce plîngi necăjită?
De un timp încoace
Gura nu-ți mai tace!
Ori locul nu-ți place,
Ori ești ruginită,
Grăpă necăjită?“
— „Plugule, sărace,
Vino mai încoace
Să-ți spun lucru trist
Despre tractorist:
El mi te-a lăsat
Depart de sat,
Să mori în țarină,
Aplecat pe-o rină“.
— „Drăguță boroană,
De ești năzdrăvană
Și de-o fi să mor
Aplecat pe-o coastă
De-o soartă proastă
Să-i spui pe-nserat
Acelui băiat
Uituc sau căscat,
Să nu mă îngroape
Lingă șanț cu ape,
Ci lingă tractor,
Dragul frățior,
Sau în stațiune
Spre direcțiune,
Să mă simt mereu
Tot în Semeteu.

Asta să i-o spui
Iar la cap să-mi pui.
Ascuțit, or-un cui,
Vr-un piron mai mare
Ce-nțeapă și doare.
Tractorist de-o trece
Cu inima rece
Spre arat în stepe
În cui să se-nțepe
Să-și aduc-aminte
De mai are minte
C-am murit uitat
Și nevinovat.
Iar la frații mei,
Tot cu brazde trei,
De-or veni cumva
Și vor întreba
Pe cîmp alergînd
Din roate plîngînd
Și la toți zicînd:
— „Cine mi-a văzut
Și a cunoscut
Mîndru plug cu roți,
Ară-adînc trei coți,
Brăzduțele lui,
Spaima pirului“,
Să le spui curat
C-am pierit uitat,
Plîns de-o biată grapă,
Lîng-un șanț cu apă.
Iar dac-ai zări,
Dac-ai întîlni
Un brigadier
Cu ochii la cer,
Căutînd creștea,
Cu privirea grea,
Tu să-i spui îndată
Că-n zădar o cată
Căci la moartea mea
A căzut cea stea,
Steaua nepăsării
De pe-naltul zării,
De-avui bocitoare
Miile hectare,
C-au pierit pe luncă
Multe zile-muncă;
Lăutari avui
Puiul cucului;
Graurii, sticleții,
Corbii și ereții,
Greierul sărac,
Broaștele din lac.

STAN PĂUN
Galați

BAZA FURA-JERĂ

— Din cauza lui nu putem noi să îndeplinim planul la lapte!

Desen de M. Gion

Cum veni la prînz acasă, Jenică Saciz n-apucă să se dezbrace bine, că nevastă-sa îl și luă în primire.

— Ei, ai aranjat ceva?

— Dragă... să văd...

— Nici să n-aud! și Fifica îi aruncă lui Jenică o uitătură de ai fi zis că-i gata, gata să-l înghită. Io-te-te la el. Va să zică pe Popeasca o îmbracă bărbatu-său numai de la Romarta și eu unde-o da Dumnezeu. Da' ăla cum face dragă de pleacă mereu în interes de serviciu numai la București? Că alaltăieri o întilnesc în piață pe nevastă-sa și din una în alta îmi zice: Vai, madam Saciz, da' dumneata de ce nu te îmbraci dragă de la București? A, bărbatu-meu Georgică se învîrteste și în fiecare săptămînă e la București. Noi numai de acolo ne îmbrăcăm. Dacă nu ne costă nimic drumul, deplasarea...

— Da' ce, eu nu m-am învîrțit și am plecat? grăi Jenică. Slavă domnului, că dacă a fost să-mi fac interesul am făcut ce-am făcut și dus am fost.

— Ai fost...

— Dar anu' trecut nu m-am dus și ți-am luat ouă de la Baia Mare? Pe urmă uitași că pe iarnă plecai la mama la Iași de adusei porcul? Am cheltuit vreun ban cu drumul? Pe banii întreprinderii m-am dus. Și, ca să fim drepți, știi că din diurnă am mai adus și acasă...

— Bine, bine — dar acu' vezi că trebuie să ne îmbrăcăm și noi. La dracu' am strîns banii ăia să-i țiiu în șifonier? Vine primăvara acum, și tu uiți că-mi trebuie și mie un pantof deschis, o rochie, un jersey, o bluză, un pardesiu? Pe urmă ție o pereche de butoni pentru cămașa pe care o să ți-o faci. Vreau să te văd cu o pereche de butoni de la Romarta. A, și-a luat Popeasca o splendoare...

Jenică, cum auzi de butoni se înmuie cu totul. Îi părea bine că se gîndise Fifica și la el. „Draga de ea” — își zise în gînd — își ia ea lucruri, dar nici pe mine nu mă uită. Vrea să mă îmbrac de la București. Chiar că n-aveam butoni.

— Fifico, vino să te pup!...

A doua zi Saciz se află în fața șefului.

— Tovarășe, știți că trebuie să mergă cineva la minister să aranjeze cu motorul acela pentru noi...

— E neapărat nevoie?

— Neapărat. Trebuie o mină de fier acolo... Altfel nu obținem nici fondul necesar, nici motorul. Cineva să se ducă la minister.

Cînd văzu că șeful îl privea cu alți ochi, Jenică se și grăbi să se apere:

— A, la mine nici să nu vă gîndiți, că zău nu mă mai duc. Eu m-am săturat de drumuri...

Jenică vorbea cu mina pe inimă și trăgea cu coada ochiului să vadă ce zice șeful. Acesta ținea capul în pămînt și gînditor bătea cu capătul creionului în cristalul biroului.

— Mda... Vorbi el. Și cine crezi dumneata că ar putea să se ducă?

— Cineva care să pună lucrurile la punct. Să se zbată, să umble, să alerge să ia aprobare. Oh, ce le-aș face eu!... Dar asta-i, că eu nu mă pot duce în toate părțile... Dar și acolo la minister trebuie să mergă un om tare. Dumneavoastră ați văzut cum i-am pus pe roate pe ăia de la Iași?

— Te duci dumneata...

— Eeeuu?

— Da. Cunoști problema. Ești și mină de fier. Pleci mîine!...

— Tovarășe... mă duc, dac-așa-i ordinul, eu mă duc. Jenică făcu o figură de om distrus și abia înghinînd, se retrase încet spre ușă. Dar pe coridor iuți pasul, aproape că alerga. Ce o să se bucure Fifica... Îi iau de rochie, pantofi și bluză, de pardesiu și mie butoni...

*

După vreo trei zile, șeful se arăta foarte îngrijorat că Jenică Saciz nu mai vine din deplasare. Acolo nu era treabă decît de o zi, și el întîrziase cam mult. Iată că spre vremea prînzului, cînd deschise mapa de corespondențe, găsi o scrisoare închisă, pe adresa lui, confidențial, expediată „expres” de la București. Întoarse plicul. Pe capacul triumphiular, expeditor: Jenică Saciz. Hotel 7 Noiembrie—camera 34, București.

— S-a întîmplat ceva cu ăsta! Își zise și desfăcu repede plicul.

Dar nu mică îi fu mirarea cînd citi:

Dragă Fifico,

Ți-am scris această scrisoare, ca să știi de mine că eu mai întîrzii pe aici pe la București. Și am să-ți spun mai jos de ce. Mai întîii că de cum am sosit am pornit prin magazine să-ți cumpăr ce aveai nevoie după lista ce mi-ai făcut-o. Ți-am luat material de bluză, e o splendoare (vorba Popeascăi), și un jersey mov (culoarea asta mi-a spus vînzătorul că e ultima modă). Ei, cînd să trec la pantofi și la material de pardesiu, aci m-am împotmolit. Am fost la Romarta. Mi s-a spus că peste 5—6 zile le sosesc ultimele modele de pantofi de primăvară. Idem pentru stofa de pardesiu. Așa că vezi că trebuie să mai rămîn o săptămînă în București ca să viu bine aprovizionat. I-am scris și șefului o scrisoare chiar acum și m-am vîicărit, că aici am de umblat, de alergat pe la minister, pînă iau aprobări și că ăia mă amină de pe o zi pe alta. Sînt sigur că s-a prins. Așa că tu nu fi îngrijorată de mine. Nu cheltui un ban. Știi că am diurnă, drumul gratuit, așa că peste o săptămînă sînt al tău,

Jenică

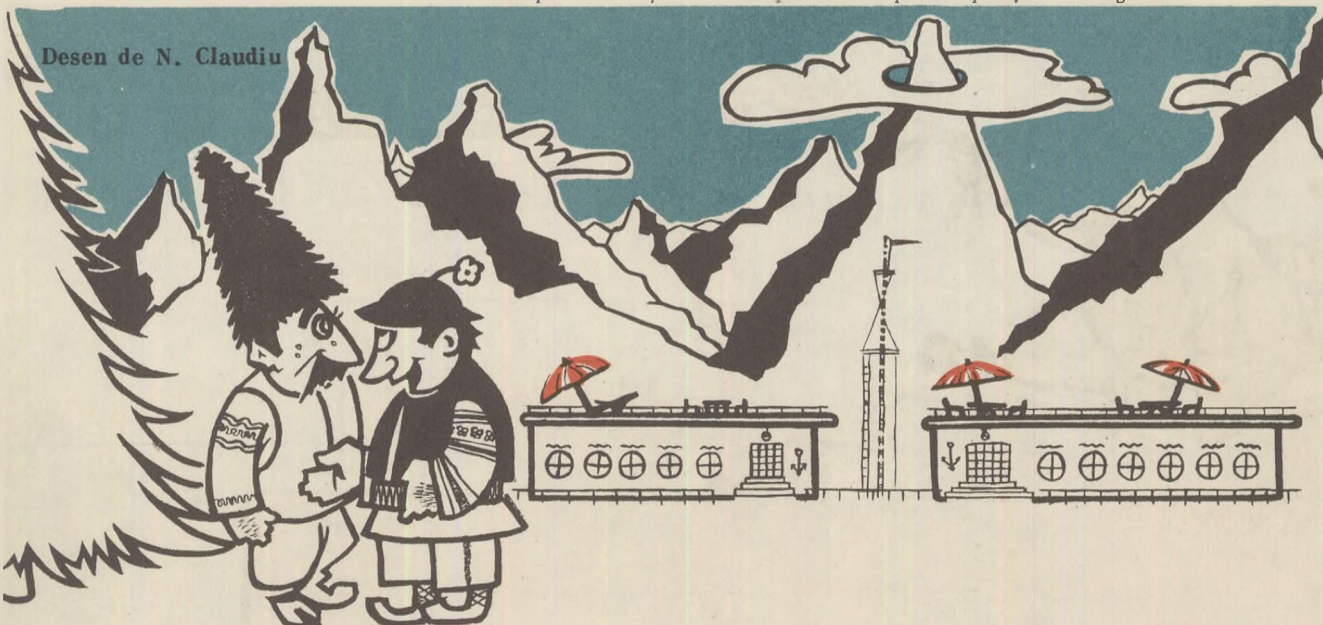
P.S. M-am întilnit cu un coleg de liceu. E la Cluj. Mi-a spus că are acolo niște mobilă lux. Peste două săptămîni îi trag un drum acolo. Luăm o cameră combinată. În interes de serviciu o luăm!

Pa! Jenică

Cam în a cincea zi, omul de serviciu de la hotel sună la camera 34 și-i înmînă lui Jenică Saciz o telegramă. Jenică o despătură grăbit și îngheță. I se comunica:

„Vino urgent la întreprindere. Am dat ordin să ți se facă formele de plecare. În interes de serviciu, în interesul instituției noastre ai să pleci. Numai dus. De întors nu mai e nevoie“.

Unele proiecte tip de locuințe nu corespund specificului regiunii.

— Ce vrei! Ca să justifice modelul maritim al vilelor au construit și un far!

DIN imaginatie

Umoriștii Titus Vișan și Andrei Spiroiu au scris împreună o comedie foarte reușită și apreciată de public.

În legătură cu aceasta, criticul R.W. a publicat următoarele aprecieri.

«Comedia „Fata cu ochii căprui” care se joacă de două săptămâni cu săli pline, oferă publicului un spectacol plin de vervă, tinerească și cu umor de bună calitate. Comedia se remarcă printr-o intrigă foarte bine încheiată, personaje conturate și o replică inteligentă. Este de aceea cazul să felicităm pe cei doi regizori, Florin Stanciu și Alexandru Oană, care au știut să imprime spectacolului un ritm viu, antrenant și în același timp au dovedit măiestrie în îndrumarea actorilor. Am remarcat în rolurile principale pe Victor Crivăț și Ileana Mirea, care au constituit surpriza serii prin naturalețea și verva cu care și-au interpretat rolurile. În celelalte roluri, foarte buni, Sandu Rădoiu, Aurelia Stelian, Alecu Mititelu, Sorin Tănăsioiu, Geta Filipescu, Ion Georgescu, Vasile Ștefan și Puica Pandele. Foarte buni în roluri de două cuvinte, pe care le-au rostit cu un haz irezistibil, Silvia Prodan, Mia Ionescu, Gelu Stănică și Alexe Ciucure. Felicitări de asemeni, pentru minunatele decoruri, lui Octav Olaru care s-a întrecut pe sine, contribuind în mare măsură la reușita spectacolului. Totodată merită laude Stan Popescu pentru regia de culise fără nici o greșală, Ilie Popa și Niculae Stancu de la reflectoare, Nae Dumitrescu pentru grimă și Decebal Alexandru care s-a dovedit inspirat la tragerea cortinei.

Trebuie în sfârșit să pomenim, se pare că e necesar să pomenim, n-avem ce face dar trebuie să pomenim și despre autorii comediei, „umoriștii” Titus, parcă, Spiran, Silvan,

nu mai ținem minte cum îi zice, și coautorul său al cărui nume ne scapă complet.

În concluzie, un spectacol reușit».

*
*
*

Tot umoriștii Titus Vișan și Andrei Spiroiu au publicat de curind trei epigrame mai slăbuțe într-o pagină de umor.

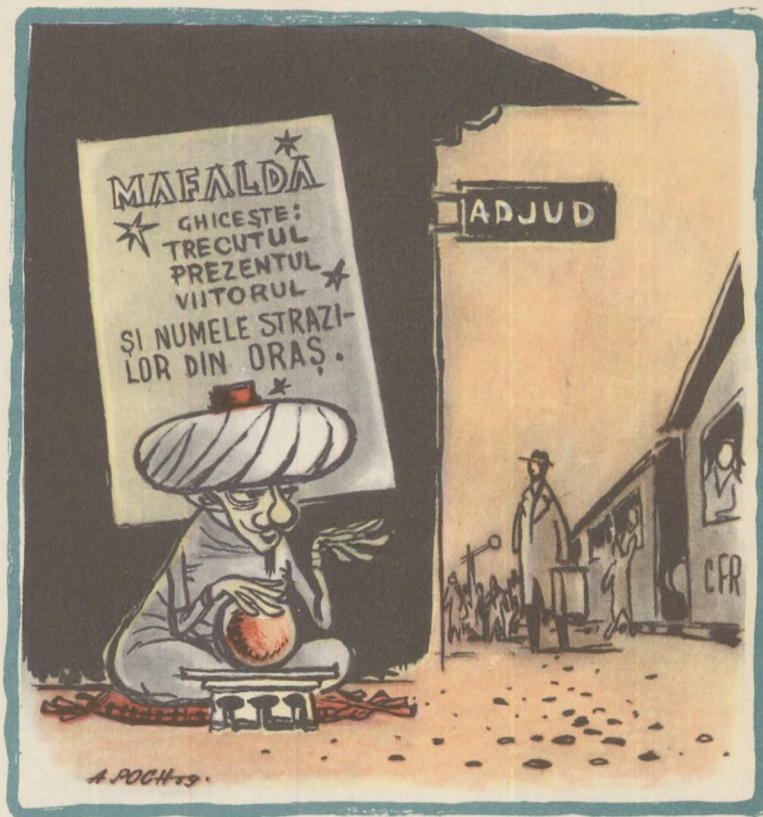
În legătură cu aceasta, tot criticul R.W. publică următoarele aprecieri:

«Așa-zisii „umoriști” Titus Vișan, domiciliat în București str. Primăverii nr. 4, raionul 1 Mai, și Andrei Spiroiu, domiciliat în București str. Iernii nr. 85, raionul T. Vladimirescu, au publicat într-o așa-zisă pagină de umor, trei așa-zise „epigrame” lipsite de orice urmă de umor, nivel, calitate, vers, poante, formă și fond. Titus Vișan și Andrei Spiroiu, care dovedesc că n-au nici în clin nici în mînecă cu umorul, Andrei Spiroiu și Titus Vișan care sînt complet lipsiți de haz, Titus Vișan și Andrei Spiroiu care nu sînt la primele așa-zise epigrame de acest soi, Andrei Spiroiu și Titus Vișan care scriu asemenea maculatură, au darul (Andrei Spiroiu și Titus Vișan) de a produce întotdeauna o teribilă indispoziție celor care li citesc (pe Titus Vișan și Andrei Spiroiu). Lipsiți de talent, cei doi așa-zisi umoriști pe numele lor Titus Vișan și Andrei Spiroiu, autorii celor trei epigrame, dovedesc o dată mai mult că din nenumăratele profesii care le-au stat la dispoziție au ales-o pe cea mai puțin potrivită lor (adică lor, Titus Vișan și Andrei Spiroiu, domiciliți, primul în București str. Primăverii nr. 4, raionul 1 Mai și Andrei Spiroiu din București str. Iernii nr. 85 raionul T. Vladimirescu)».

.....
N-o fi chiar așa, dar aduce...

Străzile din Adjud n-au tăblițe indicatoare.

Desen de Adrian Lucaci

— Vezi să nu pătrundă nici o picătură!
— Nici o grijă, tov. președinte, sînt obișnuit cu măsuri „apă de ploate”!

camera salon

Cînd am ajuns acasă și am scos din buzunar repartiția pentru noul apartament, nevastă-mea, de bucurie, n-a mai știut ce să facă. A răsturnat un vas cu flori, a făcut covorul sul și mi-a sărit de gît ca în primele zile ale căsătoriei. Eu am încercat, tot ca în primele zile, s-o ridic în brațe, dar cu toate că m-am opintit de două ori, nu am reușit.

— Ai îmbătrinit, m-a apostrofat ea. Înainte mă ridicai ca pe un fulg.

E drept că îmbătrinisem cu opt ani (ea numai cu șase) dar și fulgul avea un adaus de vreo 20 kg, ceea ce face în definitiv numai 7 g pe zi. Rezonabil, ea să nu tulbur cu nimic bucuria momentului, am păstrat calculul pentru mine.

— Mîncăm repede și mergem imediat să-l vedem, a decretat ea.

— De ce imediat, dragă? am protestat eu. Doar apartamentul îl știi. Repartiția o avem.

— Cînd îți spun eu că ai îmbătrinit. Nu mai ai entuziasm. Auzi?! Dumnealui îi arde de siestă, și eu ard de nerăbdare.

Ca la un semnal, în toată casa s-a răspîndit un miros de ars. Ne-am convins repede că nu era de vină siesta mea sau nerăbdarea ei, ci friptura care se prefăcuse în serum în tovarășia credincioasă a cartofilor.

— Lasă. Nu-i nimic, m-a consolată ea. La întoarcere ne oprim la restaurant și luăm o friptură. Faci tu cinste. Bem aldămașul.

În definitiv nu-i bine s-o pornești la drum cu stomacul încărcat, așa că, după gustarea frugală, am lăsat vasele nespălate și am plecat.

Pe drum nevastă-mea s-a supărat pe mine că merg prea încet, pe vatman că nu merge destul de repede, pe pasageri că nu avansează, pe milițian că ține stopul pe roșu... Și, în fine, am ajuns.

Apartamentul, ce să vă spun! O bomboană. Apartament nou. Două camere, baie, bucatărie, cămară.

— Aci, gingurește ea ca o porumbiță, învîrtindu-se prin camera mai mare, vom face camera ta de lucru. Mai luăm o bibliotecă ca să ne încapă toate cărțile, iar aci, în colț, așezăm biroul tău, dincoace...

O iau în brațe și o sărut. De bucurie reușesc s-o ridic cu doi centimetri de la pămînt.

— Dincolo facem camera de culcare. E tocmai bună.

La întoarcere, pe scări, pe drum, în tramvai, la restaurant, spre casă, în pat, nevastă-mea n-a vorbit decît despre noul apartament și felul cum o să-l aranjeze. Cînd am adormit ea tot mai vorbea.

A doua zi, cînd ne-am întors de la serviciu, o idee nou-nouță încolțise în capul nevastă-mi. Rădăcinile îi erau așa de bine înfipte ca ale unui stejar secular.

— Știi, m-am gândit serios. Schimbăm mobila, a hotărît ea.

Am oftat, privind melancolic spre vechiul meu prieten, divanul, făcut cadou de soacră-mea cînd ne-am luat. Un divan lat cu o somieră bună și o saltea groasă de lină, pe care dormisem ca un copil îmbăiat, opt ani în șir. Nevastă-mea îi făcuse o învelitoare de creton cu floricele mici pe care ori de cîte ori mă trînteam, aveam impresia că sînt pe o pajiște înflorită. Uneori chiar o stropeam cu colonie; ba odată am vrut să-mi cumpăr un scaun ca să fie imaginea mai completă. Închideam ochii și vedeam venind spre mine Rodicile lui Alecsandri și țărănuțele lui Grigorescu.

În aceeași după-amiază ne-am deplasat la magazinul „Mobila”. Am privit, am cercetat, am pipăit, ne-am învîrtit și pînă la urmă am ales un garderob triplu, un pat dublu și o toaletă cu un scaun. Pe mine mă interesa, în mod special, patul, de aceea l-am pipăit mai lung și m-am așezat pe el.

— Cam tare, am îndrăznit eu.

— Foarte bine, a zis nevastă-mea. Nici nu-i sănătos să dormi pe moale. Se strîmbă șira spinării. Am citit eu într-o carte, mă asigură ea.

Mi-am pipăit șira spinării, dar n-am constatat nici o ieșitură. Oare, după ce făcuse bine-mersi opt ani, îi venea tocmai acum să se strîmbe?

— Are cam mulți bumbi, am argumentat eu timid. Într-adevăr, divanul avea o droaie de bumbi, bine fixați, la intervale regulate. Îi și simțeam pătrunzînd doi în umeri, doi în coaste, doi mai jos și tot așa pînă la picioare, lăsînd în urma lor niște frumoașe și simetrice urme rotunde.

— Ai să te obișnuiești, a decretat nevastă-mea.

Deocamdată am oftat. Brusc mi-a venit o idee genială. Simplă, dar genială.

— Bine dragă, am spus cît mai blînd și conciliant. Cum zici tu. Dar nu îți se pare că piesele sînt cam mari pentru camera noastră de culcare?

Ea a exclamat „A!” și le-a privit mai atent. Apoi a cerut un metru. Le-a măsurat în lat, în lung, în înălțime, apoi iar în lat, în lung, pe total, pe porțiuni.

— O să vedem noi, a spus ea cam supărată, și a ieșit glonț pe ușă, luînd direcția spre noul apartament.

Într-adevăr. Oricum am măsurat, am făcut, răsucit, învîr-

tit și potrivit garderobul triplu și patul dublu, dimensiunile mobilei erau mult prea mari pentru cameră. Ori blocam ușa de la baie, ori fereastra, sau între pat și dulap rămînea o fișie ceva mai îngustă decît culoarul unui vagon de cale ferată. Nu se putea circula decît în monom.

Cît despre mătușa-mea, tanti Lucreția, era imposibil să-i primim vizita în dormitor, decît doar dacă ar fi acceptat să circule pe muchie.

Tot măsurînd, s-a făcut tîrziu. Am pornit spre casă. Nevastă-mea supărată. Eu făcînd pe supăratul.

A doua zi, mi-a sărit veselă de gît.

— Am găsit soluția: e grozavă. Cum de nu m-am gândit la ea din primul moment (eu așteptam înflorat). Lăsăm garderobul așa cum e. Nu e prea mare și e tocmai bun (am răsuflet ușurat) și înlocuim patul (am început să transpir) cu două fotolii (eram lac de apă).

— Și pe ce dormim? am reușit eu să articulez.

— Cum pe ce? Pe fotoliu-pat. Le desfacem în fiecare seară, le întindem, iar dimineața le strîngem.

— Chiar în fiecare dimineață și seară trebuie să facem asta?

— Șigur. Tot ți-e lene ție să faci gimnastică. Lasă, puiule, m-a consolată ea. Așa o să avem și o cameră-salon. Să vezi, o să fie splendid!

— Darr...

— Nici un dar. Ești un egoist. Tu cum ai cameră de lucru? Eu de ce să nu-mi fac o cameră în care să pot sta de vorbă cu cineva? Ce vrei, cînd vine mama sau o prietenă în vizită să venim la tine?

Are nevastă-mea argumentele ei. Am admis imediat că soluția fotoliu-pat e cea mai bună.

În fine, ne-am mutat și locul vechiului nostru divan de care m-am despărțit cu lacrimi în ochi (noroc că l-a luat soacră-mea în pensiune) l-au luat cele două fotolii-pat.

Chiar din prima seară am privit cu neîncredere cele trei bucăți din care era format noul meu pat și o antipatie subită s-a născut între mine și ele. Nevastă-mea a întins cearșaful, totul a devenit neted și cele trei bucăți nu se mai vedeau. În schimb, se simțeau, pentru că imediat ce m-am culcat, au și început să-și manifeste antipatia. De tărie diferită, și la niveluri diferite, îmbucătura dintre prima și a doua mă înghiontea între coastele de jos, iar cea dintre a doua și a treia îmi crea o depresiune neplăcută sub genunchi. În afară de aceasta, nivelul celor trei bucăți

fiind din ce în ce mai jos, aveam mereu impresia că am să alunec afară din pat și toată noaptea a trebuit să mă sprijin în călcîie. Am visat că sînt gladiator într-un circ roman pe vremea lui Nerone, că stau agățat de scara tramvaiului 12 cînd coboară panta pe Cobălcescu, că sufăr o operație în regiunea toracică și cite și mai cite.

A doua zi, eram amîndoi nedormiți, iar la birou băieții mi-au spus, făcîndu-mi cu ochiul:

— Ai făcut-o lată astă-noapte, șmechere!

Eu am tăcut. În noaptea următoare am tăiat pătura în două și am pus cîte o bucată la fiecare sub cearșaf. Sacrificiul a fost zadarnic pentru că cele trei bucăți s-au dovedit mai tari decît noi. Nevastă-mea a venit atunci cu o idee:

— Să știi, dragă, că nu știm noi să ne culcăm. Trebuie să dormim cu capul în partea de jos. Am dormit și cu capul în partea de jos. Adică vorba vine că am dormit. Am încercat. De data asta cele două denivelări mă împungeau una în dreptul inimii și alta deasupra genunchilor.

După o săptămînă, un coleg de birou binevoitor mi-a spus:

— Las-o mai moale cu nopțile pierdute. A început să se vorbească pe socoteala ta. Într-adevăr, de la un timp toți se uită cam lung la mine.

Dacă nevastă-mea se îngrășase cu viteza de 7 g pe zi, acum slăbea văzînd cu ochii. Făcea o siluetă ca în primele zile ale căsniciei, dar ce folos, că nu mai aveam putere s-o ridic. Eu tac. Camera-salon i-a trebuit, cameră-salon are.

Și a venit ziua fericită a capitulării. Am scos din pensiune vechiul nostru divan. Fotoliile le-am mutat la mine în birou și cînd vine cîte un musafir din provincie, care vrea să se instaleze, pentru că acum avem casă mare și are loc berechet, îi facem patul pe unul din cele două fotolii (fără pătura, pe care am reconstituit-o între timp). După o zi, cel mult două, pleacă. Dacă e vreunul înșurat, acasă îl și ia în primire nevasta:

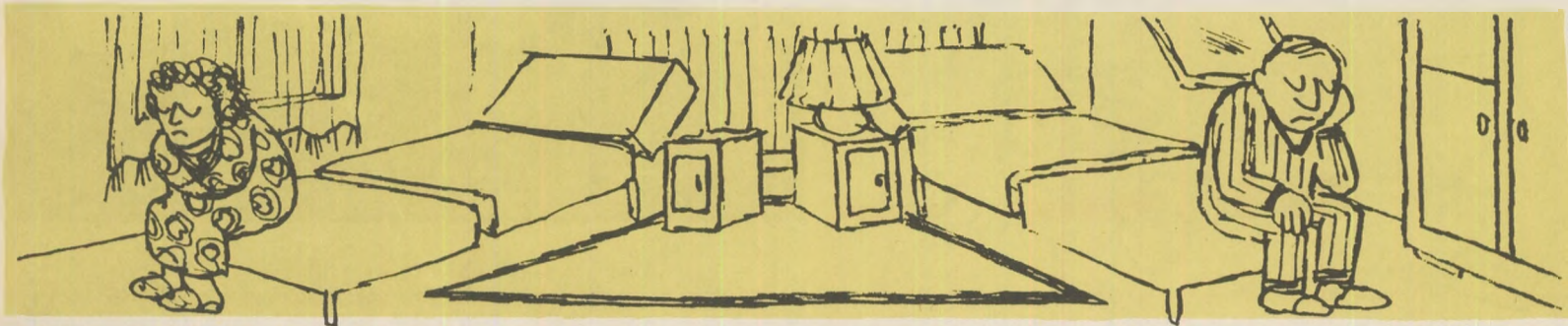
— De asta te-ai dus dumneata la București? Să te ții de chiolhanuri?

La birou nimeni nu se mai uită lung și chiar șeful mi-a spus:

— Așa da, tovarășe. Nu știm ce era cu dumneata, dar în ultimul timp ne dăduseși de gîndit. Se întîmplă! Fiecare poate avea cîte un necaz.

Mie îmi spune? O boală nouă: cameră-salon!

LĂZĂRESCU O

ILUSTRAȚII LA „ISTORIA UNUI ORAȘ” DE M. E. SALTÎKOV-ȘCEDRIN

Poveste

de CONSTANTIN OTTESCU

Ia Lenuță, maică, hai
 Stai
 și spune-mi tot ce ai...
 Te-ai certat cu Gheorghe, ai?
 Știe baba să citească
 În privirea femeiască!
 Păi Lenuță, maică, poate
 Că nici tu nu ai dreptate...
 Știu eu tot ce s-a-nîmplat
 Cum știu tot ce mișcă-n sat.
 Are vorba spusă pînteni,
 Călărește pe cai sprinteni
 Ca la urmă să rămînă
 În ureche de bătrînă,
 De-aia știu ce vrei să-mi spui
 Tu acum pe seama lui.
 Ia înșiră-mi acul, vrei,
 Că nu văd cu ochii mei.
 Mulțumesc... Cu moșul meu
 Și eu mă certam mereu
 Cînd ne-am fost luat...
 Acum
 Pe al anilor lung drum
 Ce n-aș da să vie el
 Chiar de ne-am certa la fel.
 Ce n-aș da să mai trăiască!...
 Știu, bocire bătrîneasă
 Spui în gînd...
 și poate-așa-i,
 Dar a fost cîndva bălai
 Părul meu, da, de cenușă...
 Am un șal, vezi, după ușă
 Adu-mi-l, te rog, să-l pun

Peste umeri și să-ți spun
 Că și Gheorghe e om bun
 Înțelege-l, fato, lasă
 Și nu fii prea arțăgoasă,
 Îl cunoști tu cred mai bine
 Decît mine,
 și oricine
 Cu el mulți nu-s de-opotrivă
 Pe la noi prin Colectivă,
 Are-n cap el gînduri multe,
 Cine oare să-i asculte
 Focul alta decît tine?...
 Tu îi spui în schimb de cine
 Știe care alte fleacuri,
 Ba de miță, ba de leacuri
 De deochi... prostii (și știi
 Singură că sînt prostii!)
 Dar le spui ca să vorbești
 Și te miri că-l necăjești!
 E tăcut, posac din fire,
 Nu arată mulțumire,
 Dar tu-i știi
 în ochi citi,
 Altfel nici nu l-ai iubi.
 Tu (cu asta să fim drepți)
 Stai în prispă și aștepți,
 Să-ți aducă el de toate:
 Toale, suliman, bucate,
 Să muncească el, și tu
 Toată ziulica nu,
 Doar să-i încălzești o ciorbă
 Și să-mi vîi să stai de vorbă
 Cum te taie capul tău.

Să vîi să-l vorbești de rău
 Chiar cu mine-așa un pic!
 Vrei să-mi spui:
 „N-am zis nimic,
 C-ai vorbit mata mereu
 Și n-am spus o vorbă eu”.
 Dacă te lăsam spuneai,
 Că mi te înfierbîntai,
 Turuiiai
 și mai dihai
 Stai...
 că nu am terminat;
 Nu vezi în întregul sat
 Cum nevestele se-aruncă
 Să „presteze” zile-muncă
 Numai tu aștepți să vie
 Munca lui în magazie
 Și-adăstîndu-l să se-ntoarcă
 Pe pîsoi ajuți să toarcă...
 .....
 Leano, Ilenuța mea,
 Ai prins a te bosumfla...
 Lasă tu, cînd l-oi vedea
 Și pe Gheorghe l-oi certa
 Că prea-l văd umblind prin sat
 Totdeauna supărat
 Și l-oi indemna să-ți spună
 Mai des cite-o vorbă bună
 Că prea stă așa posac...
 Așa iar s-a dus din ac
 Ia înșiră-mi acul, vrei,
 Că nu văd cu ochii mei.

BILANȚUL DOSARULUI „CĂLĂTORII”

„BIJUTERIILE” COROANEI

Sfirșitul anului este, în chip tradițional, un prilej de bilanțuri, meditații retrospective și concluzii.

Departamentul d-lui Dulles n-a făcut nici el o derogare de la acest obicei, numai că toate concluziile trase au fost prilejuite de dosarul intitulat „Călătorii”.

După cum se știe, diplomații americani fac, din când în când, anumite călătorii prin diferitele regiuni ale planetei. Aceste plimbări nevinovate, numite, de la caz la caz, „misiune de bunăvoință”, „călătorie de informație”, etc, urmăresc totuși două scopuri. Ele au loc de obicei după ce, în prealabil, prin regiunea respectivă, au mai trecut alți reprezentanți ai Statelor Unite. Așa a fost cu călătoria din anul trecut a d-lor Nixon și Milton Eisenhower prin țările Americii latine. Cu puțin înaintea lor fuseser acolo, în cadrul unui congres pan-american, d. Dulles, după care a trebuit să meargă cineva să culegă efectele. Efectele le-a cules, în special d. Nixon, sub forma unor cutii (goale!) de conserve, a unor pătlăgele roșii și a unor pietre obișnuite, care s-au adunat în cantități importante în jurul persoanei sale bine adăpostite sub acoperișul mult încercatei sale limuzine. Cu d. Rountree e o poveste întrucâtva diferită. D-sa a călătorit de curînd prin locuri pe unde, nu demult, au fost niște masive unități ale armatei americane, venite să salveze Libanul (și întreg Orientul Mijlociu) de pericolul... „agresiunilor interne”!...

D. Rountree a avut sarcina să culegă rezultatele. El a fost tratat cu mai puține articole de larg consum decît d. Nixon, în schimb i s-au oferit cu prisosință bulgări de pămînt (cu vagi urme petrolifere!), plus pietre de toate mărimile!... Desigur, ținînd seamă de materialele și pro-

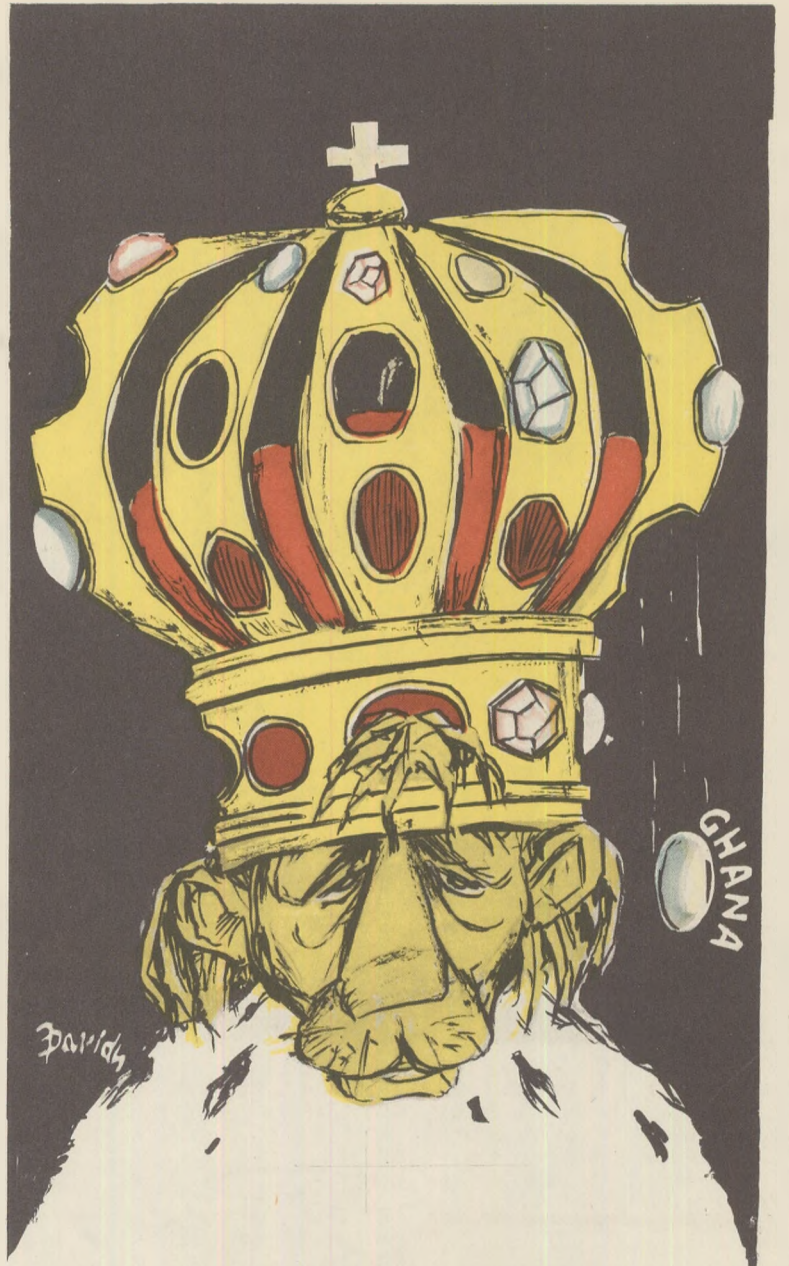
dusele cu care a fost salutat în Liban, și mai ales în Irak, d. Rountree ar fi putut să tragă și unele concluzii economice. E totuși destul de puțin probabil că diplomatul american se va fi dat unor asemenea preocupări, avînd de rezolvat, în chip nemijlocit, spontan, chestiuni ținînd nu atît de securitatea Statelor Unite, cît de securitatea propriei sale persoane... E adevărat însă, pe de altă parte, că în zilele plimbării inocente a d-lui Rountree prin Orientul Arab, în Irak s-a descoperit un vast complot care urmărea răsturnarea regimului și că firele acestei uneltiri duceau pînă la ambasada americană (și cu asta ajungem la cel de-al doilea scop de care vorbeam, al acestor „călătorii de bunăvoință”).

D. Rountree a trebuit să audă și un alt rezultat al politicii americane, declarația premierului Karami, care, ca și colegul său din Irak, a arătat în chip clar că „doctrina Eisenhower nu există în Liban”...

Adunînd în bagajele sale de întoarcere toată această recoltă, d. Rountree a găsit potrivit să prezinte la Departamentul de Stat și la Casa Albă nu numai răspicatele concluzii ale popoarelor arabe, dar și prețioasa povară a bulgărilor de pămînt (cu vag iz petrolifer) cu care a fost cinstit singurul pămînt pe care arabi. îl mai pot dărui „generoșilor” protectori și salvatori de peste ocean!...

Și în noaptea revelionului, la Casa Albă, în mijlocul veseliei și antrenului general, doi oameni tresăreau mai mult decît se cuvine la salvele dopurilor de șampanie, care sugerau urechilor lor încercate anumite zgomote memorabile auzite pretutindeni în „misiunile lor de bunăvoință”. Cei doi oameni erau d-nii Nixon și Rountree...

G. Dtr.

LEUL BRITANIC: — Și după asta ?!!!...

Desen de I. Davidescu

DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI

— Hello, bătrîne! Aceasta e intrarea pentru albi?

HULA HOOP

de FLORIN IORDĂCHESCU

Ultima nebunie coregrafică americană ce a cuprins „lumea bună” a occidentului este dansul american Hula-hoop, un cerc pe care îl învîrtești în jurul corpului prin diferite mișcări pe care le faci.

Spune o zicală veche:
„Nebunia nu-i de-un fel”,
Hula-hoop e un model
De ce-nseamnă-ntr-o ureche.
Hula-hoop-ul nu-i un dans
Vals, cadril cu reverans,
Ci-i un fel de Rock-and-Roll
Și îți tot scâlămbăi trupul
Prin mișcări în rostogol
Să se-nvîrtă Hula-hoop-ul.

Jocul ăsta, se-nțelege,
Victima nu și-o alege:
Fete tinere sau babe,
Scunde-nalte, grase, slabe,
Și bărbații de tot soiul
Pînă cînd îi lasă vîlaga
Și-ajung slabi
ca sfînta Miercuri.

Lor întii le sare doaga
Și pe urmă își pun cercuri.

ÎN LUMINA FAPTELOR

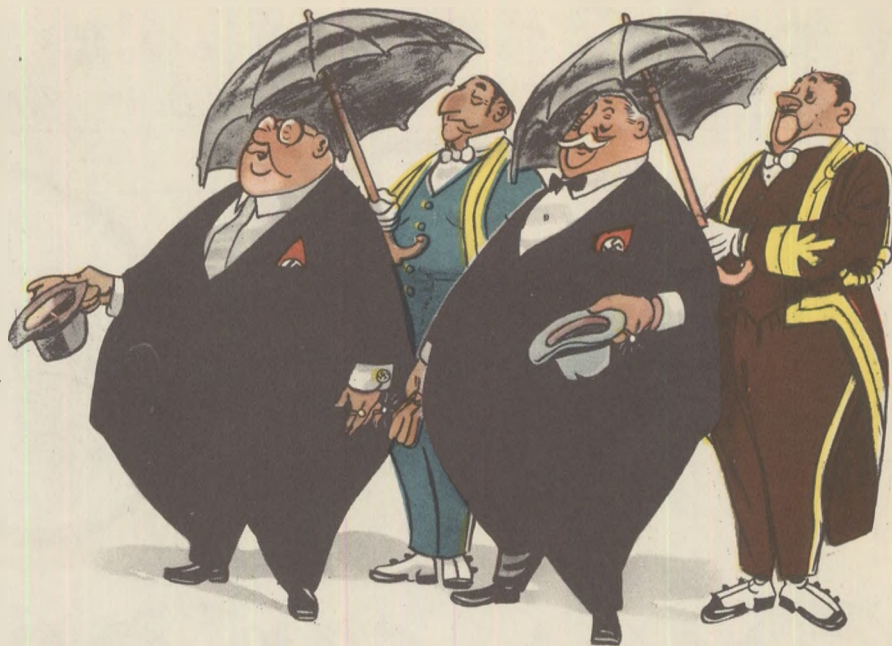
Iată soluția!

Recent, presa britanică ne-a adus la cunoștință un fapt pe cât de ciudat pe-atât de semnificativ. Neliniștită de excesiva prelungire a situației de domnișoară a principesei Margareth, regina-mamă a Angliei a apelat în ultimă instanță la serviciile unui anume Tom Corbett, englez de naționalitate și ghicitor de meserie, care a fost convocat la palat pentru a prezice viitorul înaltei celibatate. Întrebat de ziaristi asupra pronosticurilor sale, Tom Corbett a refuzat să răspundă invocând „secretul profesional”. Prin urmare, nu se știe deocamdată nimic în mod public asupra viitorului principesei Margareth. Cît privește mijloacele eroice folosite de regina-mamă pentru a-l afla, e cazul să observăm că ele depășesc simpla incertitudine a unui măritiș, fie el chiar princiar, și că ar putea aduce foloșe mult mai mari și mai importante în domeniul, atît de bîntuit de incertitudini, al politicii de stat a Angliei. Și nu numai a Angliei. Ne gîndim, de pildă, ce imens avantaj ar fi putut obține fostul premier Eden dacă l-ar fi consultat pe Tom Corbett înaintea dezastruoasei, fatale sale expediții asupra Suezului!... Ce uriașă înlesnire ar putea căpăta d. Dulles cercetînd de pe acum augurii competenți ai celebrului Tom cu privire la soarta politicii americane în chestiunea Taivanului și, în general, a „pozițiilor de forță”, a „marginii prăpastiei”, etc.!... Ce înțeleaptă clarviziune ar putea dobîndi d. McMillan însuși consultîndu-l pe Tom Cor-

Proprietarii concernelor din Germania occidentală care s-au îmbogățit de pe urma celui de al 2-lea război mondial cer „daunele” pricinuite „chipurile”, în timpul acțiunii de nimicire a fascismului hitlerist.

— Ajutați pe cel ce au suferit de pe urma războiului...

Desen de I. Ganf
(dîn „Krokodil”)

bett în privința viitorului Ci-prului, al Keniei, etc.!... Ca să nu mai vorbim de necesitatea avizului pătrunzător al acestui Nostradamus modern în privința soartei Algeriei, a regelui Hussein al Iordaniei, și a întregului sistem colonial al imperialismului, etc. etc. Neprețuită ar fi apoi, nu mai puțin, prezența maestrului Corbett și lingă rampele de lansare de la Cap Canaveral, unde domnesc cele mai adînci (și costisitoare!) incertitudini!... Și așa mai departe.

Veți spune poate că în privința acestor probleme înșirate mai sus și-ar putea da avizul cu maximum de certitudine și claritate pînă și Popescu C. Tudor din clasa a X-a a Școlii medii nr. 7 din Mizil. Și nu numai el. Că în privința Taivanului, a politicii de forță, a colonialismului, de pildă, ar putea răspunde în deplină conformitate cu viitorul și colegii din clasele inferioare ai lui Popescu C. Tudor.

În afară de asta însă, din fericire, există o bună parte a ome-

nirii care nu-și orientează viața „pe ghicite”, ci care-și construiește de pe acum viitorul pe baze foarte certe, influențînd în acest fel din ce în ce mai mult întreaga existență a planetei. În această sferă a omenirii, Tom Corbett ar muri de foame cu „meseria” lui.

Un hohot cosmic

Într-un număr recent al gazetei elvețiene „Journal de Genève” s-a vorbit despre excepționalele progrese ale științei și tehnicii sovietice. Pînă aici nimic extraordinar. Acest lucru îl face de la o vreme toată presa mondială, indiferent de nuanțele politice. Părerile emise în „Journal de Genève” au totuși un caracter extraordinar, neobișnuit, prin revelația pe care o aduc în problema amintită:

„În realitate, bolșevicii n-au inventat nimic” — proclamă fără să clipească d. Blun, corespondentul lui „Journal de Genève” la Bonn. S-ar putea deci găsi o explicație a înțelepciunii d-lui

Blun în influențele locului în care d-sa își exercită nobila-i meserie. Dar aceasta, desigur, nu explică totul. Fără îndoială, d. Blun a venit de-acasă cu cea mai mare parte a înțelepciunii sale. Rîndurile sale au fost scrise cam în ajunul lansării rachetei cosmice sovietice. A fost, așadar, confirmată imediat geniala sa observație că „bolșevicii n-au inventat nimic”!...

Săracu' domnu' Blun! Dacă d-sa ar avea un auz ceva mai pătrunzător decît judecata, ar fi putut auzi, în zilele memorabile de după 2 ianuarie, semnalul turburător lansat de planeta artificială. Și astăzi, la milioane de kilometri distanță, acest semnal se mai poate auzi în simbolurile lui răscolitoare: un hohot imens, interplanetar, la adresa prostiei, ignoranței și ne-trebniciei unora dintre pămînteni... Un hohot cu adevărat cosmic...

ION CĂLIMARĂ

DIN ZONA
DOLARULUI

DIN ZONA
DOLARULUI

DIN ZONA
DOLARULUI

DIN ZONA
DOLARULUI

CAPITALISM „POPULAR”

Desen de Domițian

„Muncitori” din secția de tăiat dividende...

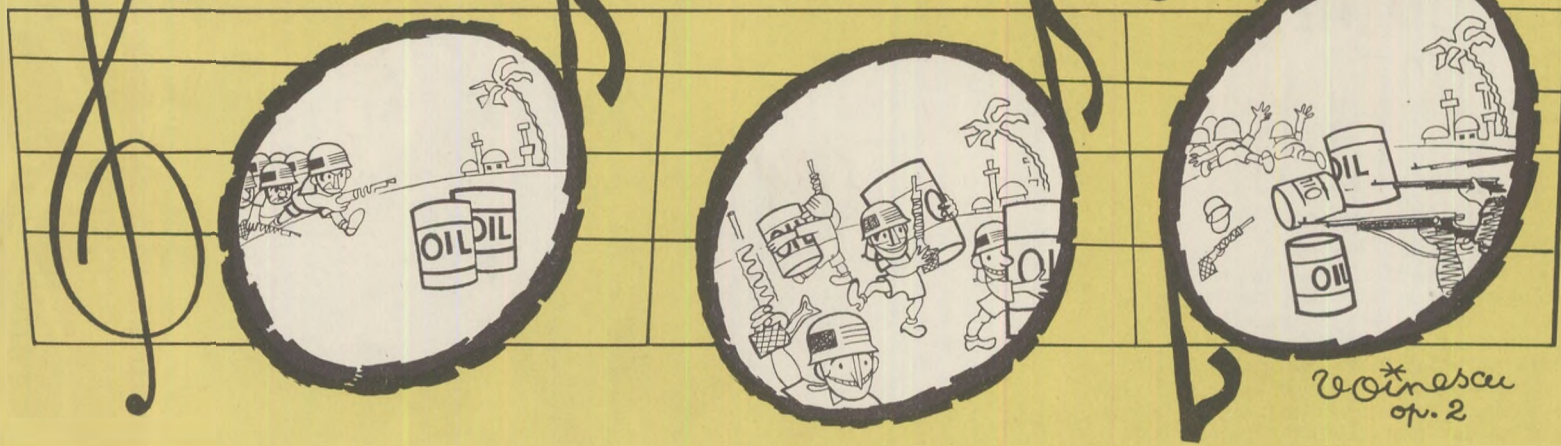
Simfonia II^a (orientala)

Desen de George Voinescu

① FURIOSO

② ANIMATO

③ FUGA (TUTTI, ALLEGRO)

OMUL CU OPT ZIMBETE

Sint incredințat că zimbetul lui agățat discret în colțul buzelor nu-l părăsește nici noaptea în somn. Nu-l părăsește, pentru că și atunci ar vrea să pară serviabil, binevoitor.

Locuim în același bloc și, întâmplător, serviciul îl facem la aceeași instituție. E totdeauna agitat; aleargă dintr-un birou în altul, cu, și mai ales fără treabă. Ochii lui mici, jucăuși, de șoarece, îi îndreaptă neconștient spre colegi să le prindă vreo mișcare socotită de el nedemnă, ori spre colega să le cîntărească îmbrăcămintea, spre mesele de lucru să constate ce se găsește pe ele. Capul îl are veșnic înclinat ușor spre stînga, diformăție profesională căpătată, pesemne, în lungul anilor de cînd trage cu urechea la tot ce nu-l privește.

După „raidul” zilnic, revine în birou cu pași de pisică, își potrivește zimbetul numărul 1 (dulce-binevoitor), se apleacă mult peste masă, își turtește nasul de obrazul meu și-mi șoptește stropindu-mă în ureche:

— Eu, tovarășe Vlaicu, nu mă amestec, dar s-o vezi pe Georgescu! Poartă o bluză parc-ar fi venit la bal, nu la serviciu. Decoltată și cu mîneci scurte, artificială. N-ar strica un articol la gazeta de perete pe tema asta. Ești în colectivul gazetei, ce naiba! Stăm cu brațele încrucișate și încurajăm desfrîul? Să nu te mire dacă mîine dimineață o să vină în rochie de seară, iar poi-mîine o să se infățîșeze la birou în costum de plajă.

— Scrie dumneata articolul.

— Eu?... Eu, tovarășe, nu mă amestec. Scrie-l dumneata! Ești mai priceput în confecții. Acum trei ani ai fost doar contabil la o cooperativă de croitorie!

După o secundă, adaugă:

— Ce zici? Îți port de grijă să nu duci lipsă de material critic la gazeta. Te-au criticat pentru problema asta... Și, vezi, poate-mi anulezi întârzierea de astăzi... E a treia.

În răstimp, amicul s-a furișat în biroul tovarășei Georgescu. Și-a

afișat zimbetul numărul 2 (sfios-complice) și i-a împărțit o taină:

— Tovarășă Georgescu, eu nu mă amestec, dar bagă de seamă: Vlaicu ți-a pus gînd rău. Te dă la gazeta. Cică porți bluză prea decoltată pentru contabilitate... Bluză sac! Te implor, să nu suflă vreun cuvîntel, fiindcă știi, eu nu mă amestec.

Se depărtează satisfăcut și, înainte de a trece pragul biroului, întoarce capul umil:

— Tovarășă Georgescu, ce se întâmplă cu primele alea? Pune, soro, o vorbă la șeful. Știi bine, eu la prime nu prea am fost amestecat pînă acum.

Curiozitatea m-a împins să văd cu proprii mei ochi cît de indecentă e bluză tovarășei Georgescu. Am intrat în biroul ei. Aici m-am lovit nas în nas cu amicul meu, care tocmai părea încăperea... Surprins, el își zugrăvi, fără vrere, în colțul buzelor zimbetul numărul 3 (acru-speriat).

Am rămas plăcut impresionat: o bluză cit se poate de cuminte. Și cel mai gelos soț i-ar fi îngăduit consoartei să poarte o bluză asemănătoare.

Amicul, apărător și supraveghetor al moralei, și-a continuat drumul spre comitetul de întreprindere. A deschis șovăitor ușa, a pătruns pe nesimțite înăuntru, și-a împrăștiat pe obraz zimbetul numărul 4 (deschis-„principal”) și prinse a îngăima:

— Tovarășe președinte, știți, eu nu mă amestec, dar...

Președintele îi pătrunsese de multă vreme deprinderile. Îl privi pieziș:

— Ce nu te-amesteci, tovarășe?

— Știți, eu nu mă amestec, dar tovarășul Vlaicu și tovarășă Georgescu, așa și pe dincolo... trebuia lor, dar nu sint de acord să-și facă declarații de amor în timpul celor 480 de minute de muncă! Grăbiți-vă pînă în biroul ei și o să-i demascați pe amîndoi în toiul abaterii de la morala proletară! Stau în „tête-à-tête” și pâlăvrănesc despre bluze... Aici e instituție, tovarășe, nu Consignație...

Lasă capul jos ca pentru rugăciune și lunecă smerit spre ușă. Atinge cu degetele clanța, ca și cum ar fi vrut să iasă, apoi revine:

— Tovarășe președinte, îndrăznesc să vă rog din vreme: în iulie, dacă e posibil, două locuri la mare pentru mine și soția. Știți, eu în problemele sindicale nu mă amestec, totuși...

— Da. Aici ai dreptate. În treburile sindicale nu te amesteci niciodată!

În viața sa particulară și, mai cu seamă, în viața particulară a altora, amicul duce o susținută activitate conformă cu principiile sale de bază. Numai cînd e vorba de cote la păcură sau ascensor, amicul într-adevăr nu se amestecă deloc. E cu „neamestecul” în restanță de aproape doi ani. Cînd i se reproșează, își imprimă zimbetul numărul 5 (binevoitor) și explică:

— În ale gospodăriei eu nu mă amestec. Discutați cu soția mea.

Soția lui s-ar amesteca sărmana, dar nu are cu ce... fiindcă dumnea-lui ține sub cheie și ultimul bănuț.

În timpul liber, amicul se ocupă cu vîdit interes de vecini. Într-o zi mi face semne prietenești cu mîna:

— Dragul meu — murmură el — eu nu mă amestec, dar ți-o spun deschis, deși simt cum roșesc: soția ta prea vine tirziu de la serviciu... Vorbesc vecinii.

— Ce vorbesc?

— Eu... nu știu ce, fiindcă nu trag cu urechea, dar vorbesc, că d-ai a gură...

Au trecut patru-cinci zile și amicul îmi aține iar calea pe scări. Își alege un zimbet. Zimbetul numărul 6 (amar-ingrijorat) și începe cu o sfîcîiune prost regizată:

— Scumpul meu, între prieteni nu trebuie să existe ascunzișuri. Ți-am văzut adineauri soția în oraș. Nu mă amestec, dar dacă m-aș amesteca ți-aș da și amănunte. Mergea cu un tip alături. Un individ bine, cu ochelari și păr frulgit la temple. Infățîșare de crai.

(Știam. O lăsasem pe nevastă-mea în oraș cu latăl ei, sosit din

provincie. Urma să-l însofească la „Centrofarm” să-și cumpere alte lentile mai puternice).

— Știu, dragul meu prieten, „suspina” eu din străfundul inimii. E poveste veche. Să-ți împărțesc o taină: am introdus divorț! Mă despart!

Un zimbet, zimbetul numărul 7 (încurcat-compătîmîtor) îi încremeni pe față. Își mușcă buzele descumpănit:

— Scumpul meu, eu nu mă amestec, dar te-ai pripit. E o femeie tare de treabă! Cinstită! Dacă mă-ntrebai pe mine, nu mă amestecam, dar un sfat tot ți-aș fi dat!

— Atunci, uite ce: făgăduiește-mi să nu te mai amesteci; și-ți mai fac o mărturisire.

I-am descifrat în colțul gurii zimbetul numărul 8 (de aprobare și curiozitate) pe care l-am socotit drept încuviințare:

— Iată despre ce-i vorba, amice: n-am introdus divorț și te opresc să te mai amesteci!

Și infuriat, mi-am scos batista din buzunar, să-mi șterg fruntea brobonită, apoi i-am trîntit ușa în nas.

Două ore mai tirziu, cînd s-a înapoiat nevastă-mea acasă, l-a găsit în același loc. A furat-o cu o căutătură în care se descifra un vag amestec al obișnuitelor sale opt zimbete și i-a șoptit:

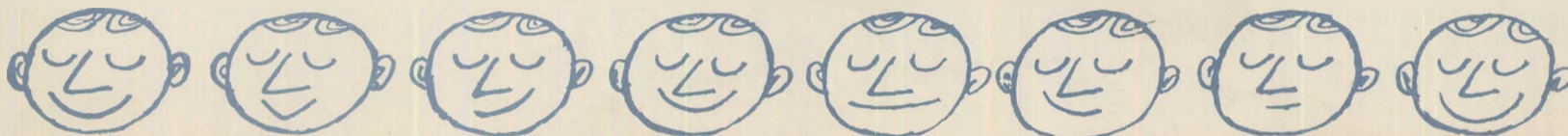
— Coniță dragă, eu nu mă amestec, dar ce să-i faci?... Soțul dumneavoastră și-a tras adineauri batista din buzunar și i-a căzut fotografia asta... Iată, frumoasă... tinără... decolteu să-l amețească... Bănuiesc eu cine e ființa...

— Și pe cine bănuiești, vecine?... Eu bănuiesc că-i Adela, sora lui din Foșani...

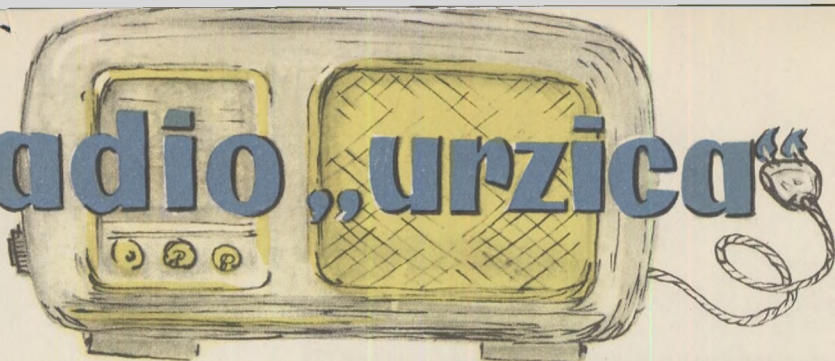
Pentru întîia oară, fața amicului s-a întîmplat să fie pustiiță de orice zimbet. Îngîna epuizată:

— Cum?... Ce?... Adică... păi... Casă vă dați seama cine-i dumnea-lui! Intenționat umblă cu fotografiile soră-si să credeți dumneavoastră că-i om serios...

I. AVIAN

radio „urzica”

Aici, postul de radio „Urzica”.
Transmitem un program bogat și variat, alcătuit din următoarele emisiuni:
Deschiderea emisiunii; Muzică populară;
Închiderea emisiunii.

Atențiune! programul nostru începe.

Deschiderea emisiunii

Începem emisiunea noastră cu... sfârșitul. Cu sfârșitul activității formației artistice de amatori a Casei de Cultură a raionului Gh. Gheorghiu-Dej din Capitală.

Această formație și-a sfârșit activitatea înainte de-a și-o începe. Faptul că această formație înainte de-a apuca să existe, s-a și isprăvit, a fost singura ei... ispravă.

Pentru acest rezultat trebuie felicitați următorii... ispravnicii:

— un tovarăș Stănescu Nicolae care, ca instructor al formației, s-a priceput, luni de zile, doar să respingă cu ifose vedetiste orice indicații și sugestii de oriunde ar fi venit ele, privitoare la text și interpretare, în cursul pregătirii spectacolului inaugural.

— un „metodist principal” fără... metodă, tovarășul Băjenaru Grigore (de la sectorul literar-brigăzi din Casa creației populare a Capitalei) care nu controla munca instructorului;

— ...și directorul Casei de cultură a raionului, tovarășul Chioreanu Ion, care n-a văzut la timp „paiul” propriu, spre a vedea, acum, prea târziu... birnele celorlalți vinovați.

Spectacolul inaugural — gen estradă — al efemerei formații de amatori urma să se intituleze „Cîntecul nostru”.

Un eșec, cum s-ar zice, cu... cîntec.

Muzică populară

În cadrul emisiunii „Muzică populară” transmitem cunoscutul cîntec „De la moară pin' la gară”.

Îl transmitem în versiune nouă: De la moara „Ilie Pintilie” din București pînă la I.M.M. — Întreprinderea metalurgică de morărit.

Acest drum a fost parcurs de un aparat special (un „ventilator cu rotorul de 0/700 mm”) pe care I.M.M. l-a luat de la moara

singură lună, patru întreruperi în producție, însumînd circa 40 ore.

Cum fiecare oră de întrerupere la acea secție (deosebit de neîndeplinirea planului de producție) costa moara peste 2 000 lei, înseamnă că numai cu aceste întreruperi moara „Ilie Pintilie” a fost păgubită de I.M.M. cu circa 80 000 lei.

Deci nu-i „la casa omului” și a morăritului, această I.M.M., chiar o... comoară, dacă se poartă așa c-o moară.

Închiderea emisiunii

Sfîrșim emisiunea noastră cu... începutul. Cu începutul de degradare a 2 000 de lăzi, aflate în curtea țesătoriei „Victoria Socialistă” din București.

În aceste lăzi, țesătoria primește materia primă: firele de in.

Conform unei decizii a Departamentu-

lui Industriei Ușoare, în spiritul unui regim de economii, asemenea lăzi trebuie folosite de mai multe filaturi din Capitală, spre a-și expedia în ele produsele, realizîndu-se cu lăzile un fel de circuit.

Dar gospodărească decizie nu poate fi aplicată, pentru că Direcția în și cinepă (din numitul departament) nu dă repartiții filaturilor spre a le obliga să-și ridice, în cadrul acestui sistem, lăzile necesare.

Rezultatul: 2 000 de lăzi, aglomerate în curtea țesătoriei „Victoria Socialistă”.

Plouate și ninse, au început a se degrada, — în vreme ce filatura căreia i-ar trebui, ar avea poate chiar unde să le adăpostească.

2 000 de lăzi, care — ce mai... filatura-vura... încurcă, în curtea țesătoriei, și circulația.

Cu aceasta, dragi ascultători, emisiunea noastră se închide, problema lăzilor rămînd... deschisă.

Menajați persoanele care citesc, studiază sau dorm...

Dragi ascultători, postul nostru și-a terminat programul. Dacă doriți să vă distrați în continuare ascultînd alte posturi, vă rugăm — orele fiind înaintate — să potriviți astfel aparatele dumneavoastră ca să nu facă prea mult zgomot. Gîndiți-vă și la persoanele care la ora aceasta citesc, studiază sau dorm.

Tovarășii de la secția culturală a Capitalei... citesc... sezișarea „Urzicii” despre timpul și banii pierduți cu fosta formație artistică de amatori de la Casa de cultură a raionului Gh. Gheorghiu-Dej și chiar răspund sezișării, fără însă a propune și vreo sancțiune, — tovarășii de la Întreprinderea metalurgică de morărit... studiază ce șicane să-i mai facă morii „Ilie Pintilie”, după neluarea în seamă a adreselor nr. 2 234, 3 949 și 4 034, toate din 1958, ale acestei mori către I.M.M., — iar tovarășii de la Direcția în și cinepă din Departamentul Industriei Ușoare, răspunzători de distrugerea celor 2 000 de lăzi... dorm.

Distracție plăcută, dragi ascultători, și noapte bună!

C. CRISTOBALD

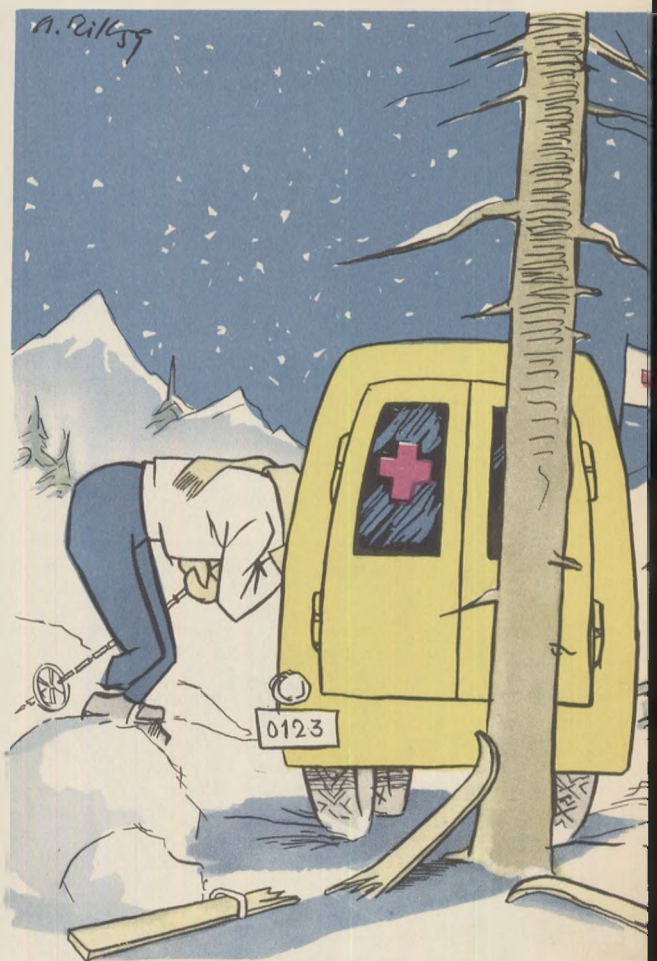
(După sezișări de la corespondenți voluntari)

ÎNGÎMFATUL

— Ce nu-mi place în afacerea asta... e că trebuie să și coborîm..

SERVILUL

— Vă asigur, tovarășe șef, că ați făcut progrese uluitoare

Desene de Rik Auerbach

Ludas Matyi

urzica

In timpul cavalierilor

Desen de Várnai György

— Uite, folosește calul întreprinderii în scopuri personale!

Examen de admitere la radio „Europa Liberă”.

— Îmi pare rău, dar nu te putem angaja cu o fantezie atât de săracă...

Desen de Mészáros András

UNDEVA ÎN OCCIDENT

Reclamă și realitate

Desen de Réber László

PĂRERE DESPRE KOVÁCS

ȘEFUL SECȚIEI: Ia loc, tovarășe Remetei... Te-am chemat să-mi spui ce părere ai despre Kovács? Ce fel de om e?

REMETEI (Na, poftim! Pe Kelemen nu puteai să-l întrebi, tu... tu...): Apoooo, acest Kovács... Tovarășul Kovács... E greu să-ți spun părerea așa pe nepregătite... (De unde dracu să știu ce părere am, când habar n-am ce părere ai tu. Nu cumva îți imaginezi că am să mă pun rău cu tine din cauza acestui Kovács!). În primul rând... Kovács e un astfel de om... un astfel de... Pe de altă parte s-ar putea spune că este, ei, cum să mă exprim...

ȘEFUL SECȚIEI: Spune-mi, tovarășe Remetei, Kovács nu întârzie citeodată?

REMETEI (În sfârșit, pușorule, te-ai exprimat mai clar. Puteai să te pronunți mai demult): M-ați întrebat dacă întârzie citeodată? Îmi vine să rid. Asta vine agale pe la opt și jumătate și la trei își face bagajele. Acest Kovács își inchipuie că instituția noastră e un fel de bulevard. Obişnuiesc chiar să-l întreb pe un ton tăios și ironic: Spune-mi, tovarășe Kovács, dumneata îți inchipui că instituția noastră e un bulevard? Fiindcă eu nu pot să rabd asemenea lucruri. Ce-am în gușă și-n căpușă...

ȘEFUL SECȚIEI: Interesant! Nu știam! Mie mi s-a spus că tovarășul Kovács este un element capabil. După cite știu, el a întocmit actele acelea complicate cu întreprinderea de mozaic...

REMETEI (Trădare! Ce procedeu mai e și ăsta? Ai avut obraz să păcălești un om al muncii?): Da, desigur, tovarășe șef de secție. Este un element foarte capabil. Întârzie din când în când, dar foarte rar. Dar nu asta îl caracterizează. E caracteristic faptul cum a întocmit el acele acte complicate! I-am și spus, fiindcă ce-am în gușă și-n căpușă: Tovarășe Kovács, dă-mi voie să-ți strâng mâna!..

ȘEFUL SECȚIEI: Îți mulțumesc pentru informații, tovarășe Remetei... La revedere!

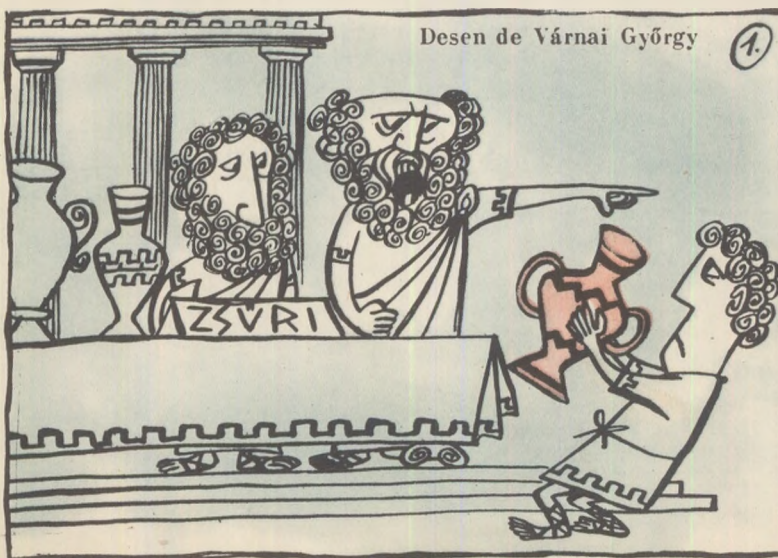
REMETEI: (Fir-ar să fie, bine că am scos-o oarecum la capăt. Numai dacă aș ști cine dracu poate fi acest Kovács!).

CSATÓ JÁNOS

Desen de István Hegedüs

AMINTIRI

Desen de Várnai György

— Ia de aici opera asta de diletant!

— Iată, am descoperit, o nouă operă de artă a culturii antice!

proverbe si zicători

Ințelepciunea noastră populară concretizată-n pilde, zicători, a implicat de foarte multe ori o experiență pluri-seculară. În felul ăsta se explică vorba prin care omul preciza pe scurt cum că „pășitul suflă și-n iaurt, dar numai după ce s-a fript cu ciorba!” Tot astfel bine-a spus cine-a mai spus și a emis principiul valoros că omul „vede pragul cel de jos doar după ce-a izbit pe cel de sus!” Aceste gânduri mi-au venit în minte atuncea cînd te-am auzit, vecine, spunînd: „Vai, unde-i bine, nu-i de mine!” și: „Cine-i înțelept să ia aminte!”

De cînd te-ai stabilit la noi în bloc amîni mereu, metodic, orice plată utilizînd formula consacrată: „Mai bine mai tîrziu decît deloc!” Apoi ne-ai spus zîmbînd, acum un an cînd ți-am cerut o cotă la-ncălzire: „Nu banii-aduc pe lume fericire!”, și-n consecință n-ai dat nici un ban. Și-atunci cînd funcționarul ți-a cerut chiria, l-ai privit ca pe-un balaur și i-ai răspuns: „Tăcerea e de aur!” și nu i-ai mai răspuns nici la salut.

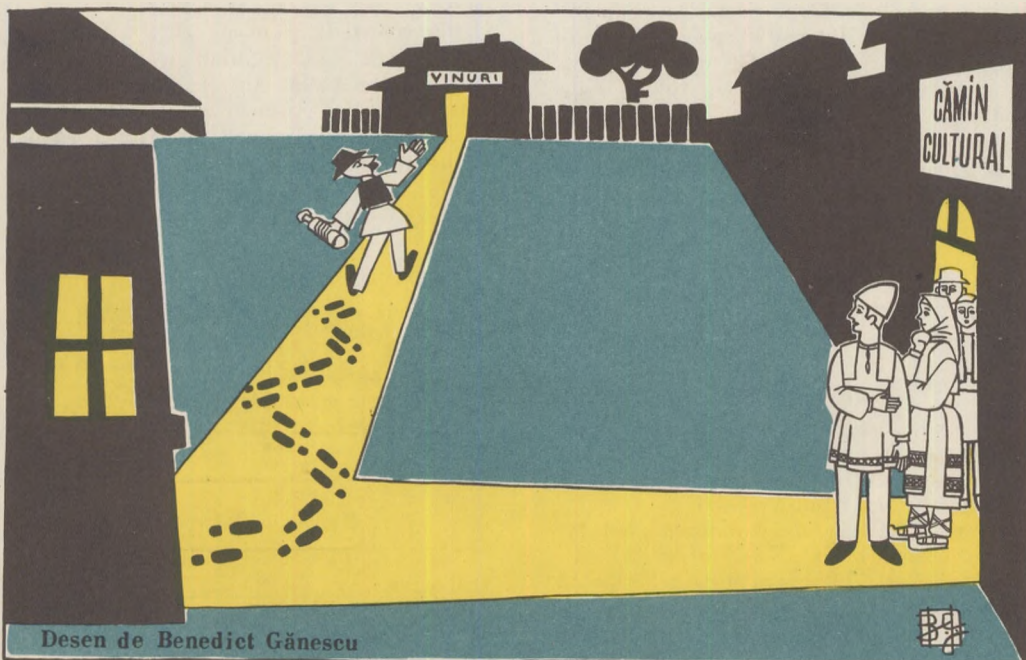
Tot folosînd proverbe din bătrîni, parabole-nțelepte și zicale, ai vrut să scapi mereu de angarale sau cel puțin să-nceri să le amîni. Dar de vreo lună totul s-a schimbat și nu mai prind formulele-ți subtile căci neplătînd chiria ani de zile s-a hotărît să fii evacuat.

De-atunci alergi din zori și pînă-n seară la Sfat, la Tribunal, la I.L.L., te tot frămînți, îți blestemi zilele și, vorba ta: „Plîngi risul de-astă vară!”

Alegi apoi la cunoscuți, la rude, să-i rogi să-ți împrumute niște bani (e-o sumă doar chiria pe trei ani!) dar „toți te-ascultă, nimeni nu te-aude” Bați zilnic tot orașu-n lung și-n lat alergi mereu, cu sufletul la gură, extenuat de-atîta-alergătură, dar nu ajungi la nici un rezultat.

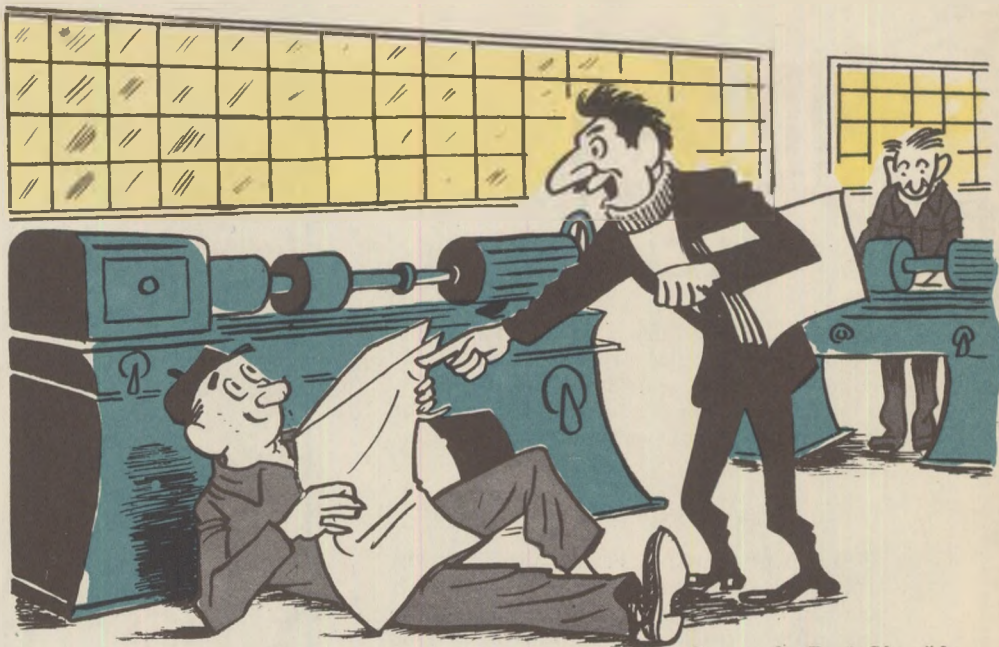
Privind sentința de evacuare, atunci oștezi și, frînt de oboesală: îți vine-n minte încă o zicală: „Deh, unde nu e cap, vai de picioare!”

ION ATANASIU A TLAS

Desen de Benedict Gănescu

— Cine poate spune că nea Ion merge pe două cărări?

Desen de Fred Ghenădescu

— Cum se face că de cîte ori intru aici te găsesc sfînd ?!
— E zgomot mare în atelier și nu vă aud venînd...

Unii consideră drept inovații lucruri cu totul lipsite de importanță

— Bine, dar e o cană ca toate cănille...
— Da, dar e pentru sfîngaci, are toarta-n sfînga !!!

Desen de Adrian Andronic

Epigrame

Unele trusturi forestiere au, la prelucrarea lemnului în pădure, importante pierderi de mase lemnoase.

Cînd vezi cum stive-nțreghi de lemne bune
Se irotesc zadarnic — e un semn
Că trustul cu pricina mai dispune,
Pe undeva și de un cap de lemn.

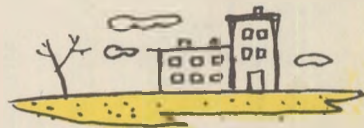
Unii constructori de drumuri amplacează stațiile de preparare a betonului la mari distanțe de lucrarea în curs.

Au și diplome și fumuri:
Singura lor parte rea —
Că tocesc prea multe drumuri
Pentru-un petec de șosea...

Unii conducători de întreprinderi iau atitudine de resemnare față de procentul ridicat al rebuturilor.

Cum, zi de zi, produse rebutate
În juru-ți, ca ciupercile sporesc,
Din stiva lor, nu-i de mirare, frate,
Că n-am să pot să te deosebesc.

Unele sfaturi populare au amplasat construcții de locuințe în zone lipsite de lucrări edilitare, ridicînd astfel prețul lor de cost.

Căsuțele în stadiu de binale
Ce-n jurul lor n-au străzi (par fără rost)
Vor deveni curînd monumentale
Prin calcularea prețului de cost.

C. ARCAȘU

RĂSPUNS ACROBATIC

Uneori, unele foruri fac adevărate acrobații — de logică și stil — spre a răspunde... formal sezișărilor „Urzicii”.

Adesea, asemenea răspunsuri pot stârni invidia celor mai versați gimnaști și acrobați, de trapez și de maneaj.

La Turnu Severin se sare peste cal

Sfatul popular orășenesc Turnu Severin a răspuns sezișării noastre prin care îi semnalam că, la O.C.L. Mixt din localitate, directorul Borugă dispune abuziv de bunurile... vii ale întreprinderii, „împrumutându-le” protejaților și rudelor, în scopuri personale.

Astfel, a împrumutat gestionarului Tobă Istrate (văr cu domnia-sa) un... cal, spre a se plimba cu el la bîlci și care după două zile s-a îmbolnăvit, c-a trebuit să intre în tratamentul spitalului veterinar. Din această cauză, O.C.L. n-a putut să transporte mărfuri la unele unități, mai multe zile.

Răspunsul sfatului: — „Nu calul aprobat salariatului Tobă s-a îmbolnăvit, ci... alt cal”.

Atît.

Încolo, sfatul popular orășenesc consideră perfect normal ca tovarășul director Borugă să „probe” unei rude — fie și salariat al întreprinderii — un cal al întreprinderii.

Legalitatea nu pare a fi... calul de bătaie al tovarășilor de la sfat care ne-au dat acest răspuns.

Mai lipsea să ni se răspundă, cu aceeași seriozitate, că numitul caf nici nu era cal, ci iapă.

Asta, ca să batem... șaua.

Actuala stație I.T.B. „Abator” este așezată în fața Bazei de aprovizionare cu animale și în calea cirezilor de vite și a carelor cu furaj (vechea stație era amplasată mai bine).

— Costică! Dacă ajungi feațăr la birou, semnează-mă și pe mine în condică, că eu vin după ce trece cîreada!...

Desen de A. Clenciu

Mult îmi place mie cînd se respectă „profilul” unei întreprinderi!

Se respectă și la noi la I.A.R.A. (Întreprinderea ateliere de reparații auto) unde două macarale electrice funcționează defectuos, iar vreo opt-zece cărucioare cu dispozitive de montat bloc-motoare nu funcționează deloc.

Cărucioarele stau neutilizate, în curtea întreprinderii, ținute sub cerul liber și expuse degradării, fără a fi repartizate unei întreprinderi care ar avea nevoie de ele sau măcar le-ar adăposti. E logic: sîntem întreprindere „de reparații auto”, nu oficiu de reparații.

Macaralele funcționează defectuos, cu dese opriri în timpul producției, pentru că vreunul din elementele instalației (cablul electric, sau monoraiul) prezintă pe undeva vreo defecțiune, — dar nici un tovarăș responsabil nu se găsește s-o identifice ca s-o reparăm. E logic: sîntem întreprindere „de reparații auto”, nu de reparat... macarale.

Și ce bine e, dragă Urzico, cînd se respectă „profilul”! Fiindcă privindu-se problemele numai din... profil, adică superficial, — se evită constatarea din... față, adică fățișă, a... lipsurilor existente în munca respectivilor tovarășii responsabili.

Ciolpan Constantin
salariat la I.A.R.A.,
șoseaua Olteniței, București

URZICO,

Ia să văd: ghicești? — în cît timp crezi tu că ajunge cineva, din str. Fintînica nr. 38, în str. Fintînica nr. 36?

Nu te obose, că nu ghicești.

La nr. 38 se află întreprinderea „Metaloglobus”, iar la nr. 36 întreprinderea „Frigotehnica”. Întreprinderea de la nr. 38 a comandat celei de la nr. 36, șase cazane de topit cositor, din care a ridicat însă numai patru.

Aceasta s-a întîmplat... acum un an.

Apoi, tovarășii de la „Metaloglobus” n-au mai reușit să parcurgă distanța de la ei, din str. Fintînica nr. 38, pînă la „Frigotehnica”, la nr. 36, să ridice și cele două cazane, decît în ianuarie 1959.

Dar aceste cazane au fost comandate cu contract, deci trebuiau ridicate la timp și... plătite idem. Astfel, tovarășii de la „Metaloglobus”, neridicînd cazanele în termen scurt, au coborît prestigiul firmei pe un termen lung.

Jelescu P.
București

URZICO DRAGĂ,

S-a întîmplat recent, în comuna noastră, ceva ca-n... filme. Pe ecranul spațiului cinematograf de 400 locuri al căminului cultural a rulat, în fața elevilor și pionierilor din comună, filmul „Școala Curajului”.

CRONICĂ SPORTIVĂ

Alpinism

La fabrica de încălțăminte „Carmen” din București, un sport în plină dezvoltare e... alpinismul. În curtea fabricii se află... munți de materiale (utilaje uzate, fierărie veche și zeci de vagoane — zeci de vagoane! — de „furdale”) adunate acolo de ani de zile.

Sportivii care năzuiesc la performanța de a străbate curtea acestei fabrici, au prilejul de a face palpitate ascensiuni pe acești munți de tot felul de resturi.

Fierăria veche și utilajele uzate ar putea fi revalorificate dacă ar fi predate la I.C.M. (Întreprinderea pentru colectarea metalelor), dar conducerea fabricii — cu toate că a mai fost sezisată în această privință — nu se grăbește. Nu-i plac, pesemne, cursele de... viteză. Le preferă pe cele de... fond. De fonduri... bănești irosite.

Totodată alpinistii pot constata că zecile de vagoane de furdale încurcă circulația în curtea fabricii și... miros urit. Încît nepăsarea conducerii în această problemă... nu miroase bine.

Lupte

Alte sporturi practicate la fabrica de încălțăminte „Carmen” sînt... luptele clasice.

Muncitorii de la secția de ștanțare se luptă... cîte doi inși pe un cuțit de ștanțat (cînd, în mod normal, ar trebui să aibă fiecare lucrător cîte două asemenea cuțite), — și, neobținînd de la responsabilii cu sculele cuțitele de care au nevoie, discuțiile devin adesea... ascuțite.

Muncitorii interesați în sporirea producției prin adaptarea bandei rulante la noile metode aplicate, se luptă să-i

convingă pe răspunzătorii de această problemă s-o rezolve mai repede. Dar acești răspunzători răspund cu... tergiversări în... bandă rulantă.

Aceste lupte se numesc clasice, pentru că — după cum se știe — principiul tragerii la răspundere a responsabililor care tergiversează e... clasic.

Ș a h

Un senzațional concurs de șah se desfășoară actualmente la Galați.

La acest concurs participă și tovarășul Potîrniche Constantin, de la șantierul „Cristea Nicolae” din localitate. E mai mult ca sigur că acest concurs va fi cîștigat de domnia-sa.

Concursul va fi cîștigat de tovarășul Potîrniche pentru că domnia-sa are un sistem special de a juca. Se știe că, la șah, sînt sisteme de joc „deschise” și „închise”. Tovarășul Potîrniche nu joacă însă nici deschis, nici închis. Joacă... încuiat. Se încuie, cu cheia, în birou, în timpul orelor de program, și joacă șah tot timpul cu tovarășul Dorobăț Ștefan, președintele comitetului sindical, sau cu cine se nimerește.

Bineînțeles, cînd tovarășul Potîrniche joacă șah, nimeni nu poate intra în biroul dumnealui. Dacă îndrăznește vreun muncitor, vreo curieră, să-i bată la ușă, — să te ții nervi.

De altfel, tovarășul Potîrniche îi tratează cu nervi, pe salariați, și în orele cînd nu joacă șah.

Sperăm că cele de mai sus vor întrerupe partida tovarășului Potîrniche în poziție favorabilă pentru... programul de lucru.

C. COSTACHE

pun în mod ușuratic sarcini de producție sub posibilitățile reale ale întreprinderilor”

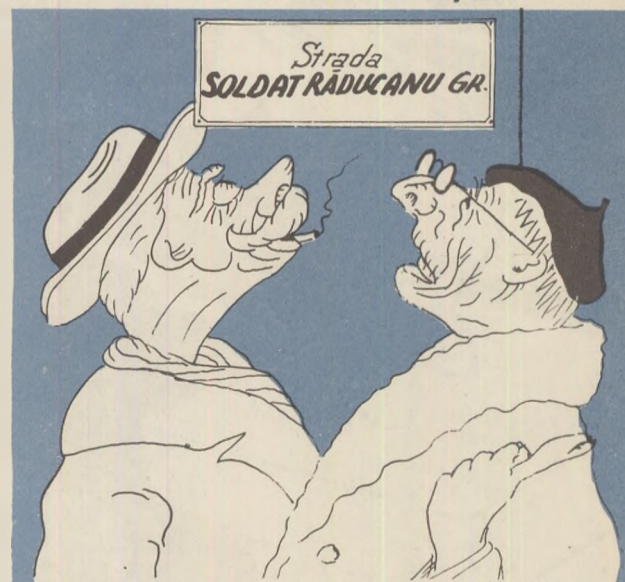

— Cum se face că v-ați propus în plan cu 25% mai puțin?

— N-avea nici o grijă, tovarășe, vom depăși planul cu 25%!

Desen de A. Sachian

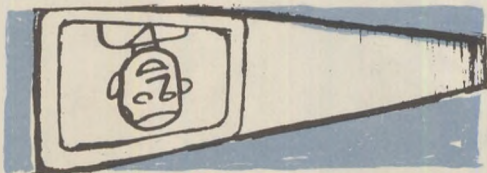
REMINISCENȚE...

— Să nu ne amestecăm cu trupal! Hai să trecem pe str. maior Cîmpeanu...

Desen de M. Manolache
(salariaț la Ministerul Industriei Grele)

URZICUȚO,

După felul cum a fost rulat acest film s-a părut, dragă Urzico, că „Școala Curajului” a fost vreo... școală la care operatorul cinematografului nostru a dobîndit... curajul de-a veni la slujbă beat.

Tovarășul operator Fedot Cozma, căruia i se mai spune și Domițian, e un operator bun, care își cunoaște bine meseria, putînd rula chiar filme de lung metraj, dar nu-și cunoaște tot atît de bine și... metrajul pînă la care poate merge cu neconștiințozitatea în muncă.

El poate rula și filme de ecran lat, dar cînd se îmbată o face... lată.

În seara cu pricina, tovarășul operator a rulat așa de anapoda filmul, încît toate persoanele de pe pînză păreau bete.

Ar trebui, dragă Urzico, să fie în așa fel rulate filmele, încît operatorul cinematografului să pară... treaz.

Fedosei Achim

învățător și instructor de pionieri, comuna Carcaliu, raionul Măcin

Am fost la Vatra Dornei și drept să-ți spun mi-a plăcut tare mult acest orașel. De altfel am făcut tot posibilul să-l cunosc cît mai bine și nu-mi pare rău. De nu umblam cît îi ziua de mare, nu aveam ocazia să fac cunoștință cu căminul Școlii profesionale de ucenici a T.I.L.-ului.

Este unul dintre cele mai originale din cîte am vizitat. Am să țil descriu pe scurt. E compus din două camere. Una care e într-adevăr o cameră și alta care e o cameră... trecătoare. Adică prin această cameră trec, la diferite ore de după-masă și de noapte, șiruri-șiruri de familii care locuiesc în camerele alăturate. Alt drum nu există. Din această cauză odihna elevilor este asigurată doar în timpul orelor de curs, cînd nu se aude decît... glasul profesorului. A fost sezisat de această situație și tovarășul Bucura Nicolae, directorul T.I.L.-ului, de care aparține școala, inclusiv „minunatul” cămin. Din păcate însă în problema aceasta tovarășului Bucura nu i s-a auzit glasul. Cu alte cuvinte, nu a luat încă nici o măsură. De aceea îți scriu ție, dragă

Urzico, cu speranța că rindurile de față o să le citească și tovarășul Bucura, fapt care probabil îl va... Bucura!

Albu Vasile
str. Gh. Dimitrov nr. 5
Suceava

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisorilor 13.86.12;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

Desen de Nell Cobar

CUPIDON: — Oricît aş trage cu arcul e zadarnic: nu te placel...